

Nostalgic

126

ÎNGERUL PĂZITOR

VOLUMUL I

ALCRIS

*Charity Wade este o
tânăra săracă
devenită moșteni-
toare peste noapte.
Totul datorită
justițiarului mascat
care-i salvase viața.
Nava pe care se afla
Charity tocmai se
întorcea din India,
când e atacată de pirați.
"Căpitanul Moonlight",
misterios și fermecător, apare de nicăieri și o
salvează pe Charity, luând-o de soție. Se
cunună cu ea în mijlocul tâlharilor, apoi o
lasă liberă.*

Dar Charity nu-l mai poate uita.

Pret: 8 LL

PF171580

ISBN: 978-973-580-436-7

5948488 701161 >

Titlu original (eng.): An Elusive Guardian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BLAYNE, SARA

Îngerul păzitor / Sara Blayne

Traducător: Filip-Iosif Columbeanu

București: Alcris, 2009.

ISBN 978-973-580-436-7

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31 = 135.1

2

Colecția „NOSTALGIC “

SARA BLAYNE

*Îngerul
păzitor*
Volumul I

Traducerea și adaptarea în limba română de:
FILIP-IOSIF COLUMBEANU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Charity Wade se trezi brusc. Inima îi bătea cu putere. Privi înnebunită în jur, cu mâna încă agățată de gulerul cămășii de noapte. Abia când recunoscă pendulul familiar al punții și scârțâitul monoton al lemnăriei se putu trânti înapoi în pat, lăsând să-i scape un mic oftat.

Îl visase pe colonelul Madras, tatăl ei, stingându-se din cauza rănilor căpătate în bătălia de la Seringapatam, unde Tippu Sahib, sultanul Mysorului, primise lovitura decisivă. Coșmarul se repeta cu regularitate, amintindu-i dimineața în care se trezise dintr-o dată singură și

abandonată pe pământul care o ocrotise douăzeci și trei de ani și care acum nu mai însemna "acasă".

Cât iubise India! Dar și cât o urăse — țărâmul acela depărtat de o frumusețe copleșitoare, cu ploi torențiale și nopți înăbușitoare. Colonelul îi promisese că se vor întoarce acasă, printre ai lor, și acolo s-ar putea mărita și ar putea începe o viață normală. Spera s-o trimită cât mai departe de India și de conflictele dintre multele ei stătuțe, ori între ele, ori aliate împotriva englezilor, reprezentați de interesele companiei de comerț East India, care înghițea monarhiile băștinașe una după alta. Dar cel mai mult își dorise s-o îndepărteze de nesfârșitele vărsări de sânge. Și într-adevăr, fusese martora multor orori: câteodată se măcelăreau satele între ele, alteori regate întregi. Și în mijlocul vacarmului, englezii, încercând să stabilească o ordine.

Deși hotărâse să lase totul în urmă după moartea colonelului, continua să viseze India noapte de noapte, ajungând să se întrebe dacă nu cumva acest pământ pe care-l urăște și-l iubește atât de mult avea s-o bântuie toată viața.

Visul fusese mai real de data asta, și lui Charity îi trebuiră câteva secunde chinuitoare până să își amintească unde se află. Se credea din nou în odaia lugubră a cămătarului căruia îi vânduse ceasul de aur al tatălui pentru o sumă de nimic. Un zâmbet amar îi marcă fața când își aminti lamentările negustorului hindus, un amestec de engleză cu urdu, despre cât de greu îi e ca tată să găsească soți pentru toate cele cinci fiice. Fără îndoială, în următoarea sa viață va fi binecuvântat cu destui fii care să-i ușureze munca.

Acum, regreta că se păcălise. Tristetea și oboseala o făcuseră să cedeze încă de la prima ofertă, acceptând un preț mult sub adevărata sa valoare. Dar chiar și așa, a fost destul să-și asigure existența până să vină doamna Abercromby, soția maiorului, cu vestea sosirii în India a unui domn înstărit, care are nevoie de o femeie educată să-i însoțească nepoțica înapoi în Anglia.

Fiind prea mândră pentru a rămâne îndatorată, Cherry – cum îi spuneau persoanele apropiate – refuza de fiecare dată ofertele din partea foștilor colegi ai tatălui ei de a-i finanța drumul spre Anglia. Mare i-a fost bucuria

când i-a ieșit în cale domnul Bramwell Guilfor și nepoata sa, lady Priscilla Harcourt. Ochii i se aprinseră puțin când își aminti prima întâlnire cu acest domn de remarcabilă distincție.

Bramwell Guilfor din Londra, Portman Square, numărul zece, era, după cum chiar el avusese grijă s-o informeze, un comerciant extrem de solicitat. Nemulțumindu-se niciodată cu puțin, luase de nevastă pe singura fiică a unui nobil sărăcit. Doar așa putuse intra în cercurile înaltei societăți, de care s-a bucurat timp de aproape douăzeci și doi de ani; un privilegiu pe care nu l-ar fi obținut doar prin bunăstarea sa materială.

Între timp, bătrânul nobil murise, lăsând titlul moștenire fiului, care-și abandonase responsabilitățile de acasă pentru a-și face propria avere peste ocean, cu comerțul de terenuri. Din păcate, holera l-a răpus în urmă cu un an, alături de soție și cine știe câți alți nefericiți englezi sau indieni.

Sarcina neplăcută de a traversa India pentru a o aduce acasă pe fiica fratelui soției sale îi reveni domnului Guilfor. Când i s-a propus, a acceptat fără urmă de

ezitare. Nu numai că era datoria sa creștină, dar era urmașa a două case nobiliare, și poseda chiar o mică avere. Tatăl ei avusese marele noroc de a descoperi un câmp de diamante la nord-vest de Madras, cu câteva luni înainte să moară. Angajamentul de a o readuce pe copilă în brațele iubitoare ale mătușii pentru a-și reasuma poziția pentru care fusese pregătită în societate îl bucura nespus pe domnul Guilfor. Odată ajunsă acolo, Charlton, fiul lui, va fi mai mult decât încântat s-o îndrume în diferitele acțiuni sociale și dacă în acest timp, cum nici nu se îndoia, lady Priscilla avea să se îndrăgostească de tânărul însoțitor, cine poate sta în calea iubirii adevărate? Într-adevăr, avea toate motivele să fie mulțumit.

Cu atât mai mult trebuia să se intereseze ca escorta tinerei Priscilla să fie de o reputație impecabilă. Adevărul era că sperase la cineva mai în vârstă, care să fi depășit deja tumultul primilor ani ai tinereții. Iar când domnișoara Wade își făcu apariția, îmbrăcată într-un costum de in alb nepretențios, înaltă și zveltă, bronzată de soarele aspru al orientului, poate puțin prea mult pentru moda englezească, Guilfor o privi cu o anumită

reticență. Poate ceea ce l-a cutremurat cel mai mult era forța pe care i-a citit-o în ochi, ascunsă în spatele genelor dese, deloc în concordanță cu alura ei fragilă. Cu toate acestea, avea acreditări foarte bune și alt candidat mai potrivit oricum nu se prezentase, așa că postul i-a revenit ei. Cu siguranță, doamna Guilfor va putea găsi o înlocuitoare la întoarcere. În schimbul serviciilor ei, domnișoarei i se vor asigura cazare și transport spre Anglia, și i se vor achita cinci lire la finalul călătoriei.

Charity consideră oferta mai mult decât generoasă. În fond, cât de greu putea fi să supravegheze o fată de optsprezece ani în spațiul mic al vasului? Și chiar dacă suma era destul de mică pentru un serviciu de șase luni, măcar avea drumul asigurat până acasă, în Ickenham, unde o aștepta mătușa Phoebe. Sau cel puțin cu gândul ăsta încercă să se împace în timp ce stătea în cămăruța pe care i-o dăduse doamna Abercromby. Asta fiind înainte s-o cunoască pe lady Priscilla.

În cei douăzeci și trei de ani de experiență, fugise din calea invaziei ultanului Mysorului la Travancore, văzuse cu ochii ei înfrângerea lui Tippu Sahib de către alianța

colonelului Stuart, și ajutase o bandă de partizani ai lui Amir Khan să treacă din Gwalior în Indore fără să fie recunoscuți, dar nimic n-o pregătise pentru întâlnirea cu Priscilla Măruntică, blondă, cu gropițe în obraji și temperamentul agitat al copilului singur la părinți, fetiscana își vântura ochii de porțelan după orice în veșminte bărbătești. Își exersase foarte bine strategia feminină până la șaptesprezece ani și acum punea pe jar functionari, negustori, marinari și ofițeri; cel puțin așa dedusese Cherry din scurtele ei momente de confidențe. Și nici n-avea de ce să-i pună vorbele la îndoială. În ceea ce o privea pe lady Priscilla, părea hotărâtă să-și facă un renume dintre cele mai puțin onorabile.

În cele aproape șase luni de când Esterbridge părăsise portul Madras, fata vrăjise și cele mai reci inimi de pe vas, și trăsese un vâl peste ochii, destul de precauți altfel, ai unchiului său. Domnul Guilfor era convins că micul lor bagaj cu bucle era un izvor de inocență și refuzase s-o creadă pe domnișoara Wade când aceasta îi sugeră să ia măsuri în privința, cu cuvintele ei, "înclinațiilor spre indiscreție tinerească". Și avea fata un mare talent să

vorbească în ghicitori, lăsând pe fiecare să-i răstălmăcească spusele în fel și chip. La fel cum avea un mare talent să dispară de sub ochii însoțitoarei, obligând-o s-o caute pe toate punțile pentru a se asigura că nu-și pune în pericol cu nimic onoarea. Până una alta, salvase numele moștenitoarei din mai multe dezastre decât cunoscuseră englezii în toate cele patru războaie cu Mysorul.

Cherry oftă cu mare ușurare. Bine că aveau să ajungă în portul Londrei în seara asta. Era gata să se spele pe mâini de tot ce însemna lady Priscilla Harcourt!

Dintr-o dată, tresări și se simți cuprinsă de un presentiment dintre cele mai sumbre. N-avea cum să nu se fi trezit pentru cină. Și totuși, hubloul era întunecat și mica încăpere cufundată în beznă. Se ridică din pat și întinse o mână tremurândă după lampă. Învârti de roțiță pentru a hrăni flama cu gaz și toată odaia se umplu de lumină. Temerile ei se adeveriră: patul Priscillei era gol!

— Ce-a fost în mintea mea s-o cred pe cuvânt? mormăi Charity în timp ce-și strânse repede buclele negre la spate.

Într-adevăr, lady Priscilla jucase bine rolul fetei prea obosită să mai iasă din cabină la ora aceea. Și nici însoțitoarea ei nu arăta prea bine. Oboseala acumulată, probabil. Un pui de somn ar fi fost cel mai potrivit. "Normal că nu m-aș vântura singură în afara cabinei", jură fata cu ochi de porțelan. De fapt, părea o ocazie bună să mai răfoiască puțin cartea "Italianul" pe care i-o împrumutase cineva de la bord acum câteva săptămâni.

Prea ciudat insistase micuța să-i toarne ea ceaiul; ceai pe care l-a și băut pe jumătate din cauza unui gust neobișnuit de acru. Ultima amintire cu domnișoara Harcourt era destul de încetoșată – curios pentru cineva care nu se dă în vânt după somnul de după-masă – înfățișând-o în patul ei, cu horror-ul lui Ann Radcliffe deschis în poală. "Vise plăcute" îi urase galeș fata.

– "Italianul". Ce să-ți spun... mormăi Cherry, convinsă că fata nu citise în întregime o operă literară în viața ei. Viperă mică!

Înghetă la auzul clopotului de pe punte, apoi răsuflă ușurată. Sunase o singură dată, deci era doar patru jumătate. Însemna că nu dormise mai mult de trei

sferturi de oră. Poate mai avea încă timp s-o salveze pe Priscilla de la cine știe ce poznă o fi pus la cale. Slăbi lumina și ieși din cabină pe scărița îngustă care ducea spre puntea superioară.

Se trezi parcă în altă lume. Forme indecise apăreau și dispăreau prin ceața densă. O miră schimbarea bruscă de vreme, dar asta explica de ce prin hublou părăse mai târziu decât este. Atmosfera lugubră o făcea să se simtă și mai departe de casă și de tot ce-i era cunoscut. În momente ca astea, devenea și mai conștientă de lipsa tatălui său.

Esterbridge ridicase ancora la sfârșitul lui mai, când căldura toridă a sezonului secetos atinge cota maximă, chiar înainte să înceapă ploile torențiale aduse de musonul din sud-vest. Acum era sfârșit de noiembrie. În Madras, anotimpul ploios era pe terminate, făcând loc musonului de nord-est, cu aerul său răcoros care vine ca o alinare pentru localnici. Gândindu-se la asta, își imaginează că dacă ar fi fost acasă la ora asta probabil s-ar fi întors de la o plimbare ~~călare~~ prin pădurea de tec. Pentru o secundă, simți chiar miresma de rășină amestecată cu

magnolii înflorite. Dar nu era acasă. Era chiar foarte departe. Și aerul rece al Canalului Mânecii o pișca destul de tare. Plimbându-se fără țință, se întrebă dacă se va obișnui vreodată cu climatul umed și rece al țării tatălui său.

Își relua poziția vigilentă. Uite cum pierde vremea cu melancolie ieftine în loc să se ocupe de problemele cu adevărat urgente. Dar cum putea s-o găsească pe domnița dispărută în ceața asta groasă ca supa? Dârdâind puternic, își strânse mai bine mantaua de cașmir pe lângă corp, cu aceeași îndârjire cu care probabil ar fi tras-o pe fată de urechi dacă ar fi găsit-o. Porni în inspecție între pupă și provă.

Chiar atunci, o chicoteală gingașă, însoțită de niște foșniri înfundate străbătură ceața, oprind-o pe Cherry din patrulare. Scrutând ceața, auzi un foșnet scurt, urmat de ceva ce semăna foarte mult cu un obraz plesnit.

- Îți permiți cam multe, Blake Corbett! se auzi o indignare feminină. Dă-mi drumul imediat!

Portretul bărbatului robust, cu privire rece ca gheața și chip fermecător, deși într-o manieră mai aspră, se

contură pentru câteva clipe în mintea lui Cherry. Îl știa prea bine pe domnul Corbett; un aventurier, aproape un mercenar. Încă de la popasul din Lisabona, unde s-a suit la bord, și-a arătat interesul pentru tânăra moștenitoare, care în ciuda sfaturilor însoțitoarei sale, a continuat să i-l încurajeze.

– Draci! răspunsese domnișoara Priscilla observațiilor primite. Ești doar invidioasă că pe mine mă vor mai mult. De ce să îndur eu plictiseala pentru că niciun domn respectabil nu se uită la o pălugină demodată și maro la față?

Deși mirată de răbufnirea copilei, Cherry nu rămăsese fără replică.

– Oi fi eu demodată și ce mai zici tu... dar crede-mă că Blake Corbett nu este un domn; și cu atât mai puțin "respectabil". Aș avea grijă în locul tău. Nu știi ce le poate pielea!

De data asta, părea că ignorarea sfaturilor însoțitoarei avea s-o coste mai scump pe lady Priscilla. Cel puțin așa părea din mârâiturile înăbușite care străpungeau întunericul.

– Ia uite la ea! Credeai că am venit să-ți dau ceai și prăjituri? E cam târziu să mai faci pe neștiutoarea. Știi exact ce vrei și ce vreau eu de la tine!

Un icnet scurt o propulsă pe Cherry în acțiune. Se năpusti în direcția sunetelor și aproape se ciocni de mantaua unui bărbat. Întors cu spatele, se lupta să tempereze silueta firavă.

– Până aici, domnule! ordonă Cherry cu un glas atât de impunător că bărbatul se răsuci pe călcâie și se îndreptă instantaneu, fără să elibereze încheietura fetei din strânsoare.

O privea palid de surpriză, și femeia citi în ochii lui o duritate greu de ascuns.

– Domnișoara Wade! Slavă Cerului! găfâi lady Priscilla de după uriaș.

– Chiar așa, milady, nici că se putea mai devreme!

Își aruncă o privire peste buclele răvășite ale fetei și peste pudra mânjită și continuă cu multă diplomatie.

– Tocmai a sunat clopotul de cină. Dacă doriți să fiți punctuală, sugerez să mergem imediat la cabina unchiului dumneavoastră. Dacă ne scuzați, domnule

Corbett, nu vă vom mai deranja pe viitor.

Discursul protocolar al femeii își atinse scopul: bărbatul rămăsese tablou. Învățase devreme că nimic nu descurajează mai tare un agresor decât o femeie sigură pe ea. Și nici nu era genul care să leșine în momentele de criză. Dar nu putea ignora nodul care i se pusese în gât atunci când întâlnește privirea lui Blake Corbett. Avea ceva din răbdarea calculată a unei cobre.

Apoi îi văzu buzele strângându-se și realizează că runda ei era pierdută.

– Regret din cale afară, domnișoară Wade, formulă bărbatul ironic și o trase pe fată mai aproape, trecându-i mâna liberă prin spatele umerilor. Dar după cum vedeți, eu și cu domnișoara avem ceva treburi de rezolvat.

Cherry ridică o sprânceană.

– Sunteți exagerat de nesăbuit, domnule. Sunt sigură că n-ar fi în avantajul nimănui să-l chem pe tutorele domnișoarei lângă noi.

Era curioasă cum avea să-i întoarcă și acest argument.

– Ba din contră, doamnă. Chiar m-ar bucura foarte mult să-l văd pe domnul Guilfor căutându-și nepoata. O

să am grijă să n-o găsească imediat. De fapt, mare păcat că somniferul pe care vi l-a turnat domnișoara Harcourt în ceai n-a fost mai puternic. Mi-ar fi plăcut, din motive lesne de înțeles, să fim singuri la sosirea unchiului.

— Încep să-nțeleg, murmuă Cherry aruncând o privire muștrătoare fetișcanei.

— M-a... m-a obligat s-o fac, Charity! se bâlbâi fata. Trebuie să mă crezi!

— Mă tem că ce cred eu contează foarte puțin, milady, o repezi Cherry și le întoarse spatele, încercând să estimeze complicațiile pe care le-ar putea lua situația. Ceea ce contează, este ce ar crede unchiul tău dacă te-ar găsi într-o situație delicată. Evident, domnul Corbett, în calitate de "gentleman", va fi nevoit să vă recâștige onoarea. Și asta n-o poate face decât printr-o ofertă de căsătorie, nu-i așa, domnule Corbett?

— Ah, indubitabil, domnișoară Wade, se fâstâci berbantul.

— Dar eu n-am de gând să mă mărit cu domnul acesta, interveni lady Priscilla, realizând pentru prima dată unde o dusesese joaca. Nu e deloc cum credeam. Miroase a

coniac ieftin și manierele lui lasă mult de dorit! Încep să mă întreb dacă e într-adevăr un gentleman. Acum îmi pare mai degrabă un vânător de recompense, gata să compromită o fată lipsită de apărare!

– Bine jucat, draga mea! Dar n-aveai gusturi așa de rafinate când mi-ai cerut o gură din butelcuță. Și nici compania mea nu te-nspăimânta atât. Nu e prima dată când încerc buzele astea înșelătoare. Și tind să cred că nu sunt nici primul.

– Cât poți fii de nesuferit! sâsâi fata, vizibil jignită, și uitându-și buna creștere se repezi să-i zgârie fața.

În zadar, însă. Strânsoarea bărbatului deveni mai puternică, și râsul și mai batjocoritor. Ochii fetei se umplură de lacrimi de frustrare, și se îndreptară rugător către femeia venită în ajutor.

– Charity, draga mea! Nu cumva să-l ascuți! Este parșiv și mincinos! Mai bine m-aș arunca în mare decât să mă mărit cu el!

– Ar fi trebuit să vă gândiți la asta, milady, înainte să-mi turnați somnifere și să ieșiți să vă întâlniți cu acest domn neînsoțită, explică sec Cherry. Nu pot decât să sper

că ați învățat o lecție importantă în noaptea asta.

Cei doi ochi ai micuței sticleau de ciudă și pentru o secundă păru că urmează o replică usturătoare. Se redresă însă repede.

— Jur că nimic din ce zice nu e adevărat! Singura mea vină e că m-am lăsat păcălită de un bandit lipsit de scrupule! Trebuie să mă crezi! Pentru că atunci nu e nimic pierdut. Nu trebuie decât să spui că ai fost cu mine în tot acest timp. Va fi cuvântul lui împotriva cuvântului nostru! Mă vei ajuta, nu-i așa? Ca și până acum!

— Sinceră să fiu, nu văd niciun motiv să te mai cred, și cu atât mai puțin nu văd de ce mi-aș pune poziția în pericol.

— Lovit, domnișoară Wade! aplaudă Corbett plin de cinism. Renunță, draga mea. Se pare că însoțitoarea ta demodată nu este atât de proastă pe cât o crezi.

Fata se înroși de furie.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Și tu, domnișoară Wade! Tu care ești un nimic, un nime-ni, o amărâtă de însoțitoare plătită! Ești impertinentă și... îngrozitor de plicticoasă! Mereu cu cărțile după tine și cu

nasul unde nu-ți fierbe oala! De la început nu te-am înghițit, dar acum te urăsc din toată inima! Și nici că-mi pasă dacă mă crezi sau nu! Să juri că nu te-ai clintit de lângă mine, sau îi spun unchiului că nu știi să-ți faci treaba! Te asigur că o să știe toată Londra cât de urât te-ai purtat cu mine.

– Te cred în stare, milady, răspunse Cherry păstrându-și calmul și foarte tentată s-o lase pe fată să se descurce. Dar nu va fi nevoie.

Și se întoarse către Corbett, ațintind un mic pistol spre brâul acestuia.

– Am să vă salvez de greșeala dumneavoastră, pentru că am detestat întotdeauna oamenii care abuzează de slăbiciunea celor din jur. Domnule Corbett, vă rog să eliberați imediat persoana care mi-a fost încredințată, sau voi fi nevoită să recurg la alte metode.

Bărbatul încremenise în bătaia țevii. Reuși totuși să-și readucă zâmbetul pe buze.

– Haideti, domnișoară Wade. Vreți să cred că o să-l folosiți? Ce-i drept, vă admir îndrăzneala. În alte circumstanțe, mi-ați fi părut chiar irezistibilă. Dar știm

amândoi că o doamnă de rangul dumneavoastră n-ar purta cu ea un pistol încărcat.

— Aș fi extrem de naivă să port un pistol neîncărcat, domnule Corbett. Și dacă aveți impresia că nu știu să-l folosesc, vă înșelați amarnic. Tatăl meu, colonel, m-a învățat de mică să nu îndrept pistolul spre cineva decât dacă sunt gata să trag.

— Înțeleg... murmură Corbett, observând mâna sigură a femeii și privirea hotărâtă

Ridică brusc din umeri.

— Ei, se pare că partida e pierdută. Mă înclin în fața talentelor doamnei pistolar.

Potrivindu-și vorbele cu gesturile, își desprinsе brațul de spatele domnișoarei Harcourt cu mișcări largi.

— Domnișoară Wade, vă salut! spuse și se înclină elegant.

Câteva voci dinspre pupa le ajunseră la urechi. Lady Priscilla căută înnebunită o cale de scăpare, dar ultima ei cucerire îi bloca accesul. Corbett se îndreptă și dintr-o dată se aruncă peste Cherry. Instinctiv, femeia apăsă trăgaciul. Împușcătura se auzi puternic, urmată de

plescăitul înfundat al glonțului lovind carnea. Corbett se clătina acum înapoi. Cherry îl privi ca prin vis cum își duce mâna la braț și apoi și-o îndepărtează uimit. Mănușa era toată pătată de sânge.

– Nenorocito! M-ai împușcat! șuieră răgușit.

Ochii îi ardeau de furie. Se apropie de Charity, care stătea nemișcată, ținând în mână pistolul golit și inutil.

– Să nu te bată gândul, se surprinse pe sine prin calmul vocii sale. Ceilalți trebuie să apară.

– Dracu să-i ia și pe ei! urlă Corbett și fără niciun alt avertisment o izbi cu dosul palmei.

Lovitura o dezechilibra, făcând-o să uite o fracțiune de secundă unde se află. Când își reveni, bărbatul era peste ea, și își simțea gâtul strâns sub degetele lui. Zgâria disperată mâinile care o sugrumau, dar luminițe de diferite culori începuseră deja să danseze în fața ochilor ei.

Vag mai auzi vocea unui bărbat strigând:

– Ce se întâmplă aici?

Apoi o umbră coborî peste ei și un obiect pocni greu ceafa atacatorului.

Corbett gemu și se prăbuși pe punte, iar Cherry deveni din nou conștientă. Stătea în genunchi și gurile de aer dureau acum tot mai puțin. Auzi glasul plângăreț al Priscillei.

– Of, unchiule, mă bucur așa mult că ești aici. Mi-a fost așa frică. Și biata domnișoară Wade. Am încercat s-o previn despre el, dar n-a vrut să mă asculte. Insista că domnul Corbett o iubește și că nimic nu-i poate despărți. Nu puteam s-o las singură, unchiule, așa că am urmărit-o.

S-o fi văzut cum i s-a aruncat în brațe, parcă ar fi fost vrăjită. L-a rugat s-o facă femeie cinstită și el n-a vrut. A dat-o la o parte și a râs.

A fost îngrozitor. Apoi am văzut-o cum scoate un pistol din haină... mi-amintesc împușcătura. Domnul Corbett a prins-o de armă și i-a zis "m-ai împușcat"... Apoi a lovit-o pe domnișoara Wade și a încercat s-o su rume. Am luat un vătrai din cui și l-am... l-am...

Lacrimile se scurgeau pe obraji de păpușă ai fetei.

– Unchiule, a trebuit să-l opresc, altfel ar fi omorât-o. Înțelegi asta, nu? N-o să mi-o pot ierta niciodată. Te rog,

spune că n-a murit, unchiule!

Apoi Charity nu mai auzi nimic, scufundându-se parcă într-un puț negru fără sfârșit.

Capitolul 2

Cherry gemu și își răsuci capul pe o parte, cât mai departe de mirosul înțepător al sărurilor. Dar mireasma o urmări, așa că nu avu încotro și își depărtă cu greu pleoapele. Primul lucru pe care-l observă fu lumina pâlپătoare a unei lumânări și umbra care se apleca peste ea.

— Așa, vezi. Era și timpul să vă reveniți, conită.

Încă buimacă, Cherry căută privirea bărbatului trecut bine de a doua tinerețe și îmbrăcat în haine marinărești. Nu putea să-și imagineze de ce acest individ stă acum

lângă patul ei.

– Ce...? Cine...? începu, dar fu întreruptă.

– Ușor, conită. Nu vă chinuiți cu vorba. Flăcăul acela n-a fost prea blând cu dumneavoastră.

"Puțin spus, bătrâne" se gândi femeia, conștientă nu numai că vocea ei sună ca un broscoi pe cale de dispariție, dar și că gâtul ei pare ieșit din ștreang. Ba mai mult, migrena surdă indica o lovitură chiar în moalele capului. Și acum își și aminti cum a primit-o. Scânteii de furie îi țâșniră din ochi.

– Corbett!

– Chiar el. Mare netrebnic, fie vorba-ntre noi. Ba mai rău, ceilalți au plecat deja spre Billingsgate.

– Ceilalți? îngână Cherry cu inima cât puricele la gândul că trebuie să fi ancorat deja și au lăsat-o singură la marginea unui oraș în care nu cunoaște pe nimeni.

Gazda ei întinse mâna după o cană ciobită de lângă pat, pregătindu-se să-î confirme temerile.

– Duduia tânără și unchiul ei, spuse evitându-i privirea.

Cherry înghiți în sec și întoarse capul în penumbră

pentru a-și ascunde șocul. Deci, domnul Guilfor se descotorosise într-adevăr de ea. Evident, nu avusese de gând să-i plătească cele cinci lire care ar fi ajutat-o până și-ar fi găsit altceva. Dar din punctul lui de vedere, ea nu-și respectase angajamentele, și nu putea să-l învinovătească. Lady Priscilla reușise ce-și propusese.

— Un laș și-un credul, asta e! izbucni bătrânul marinar cu o convingere care o surprinse pe noua sa musafiră. Auzi la el să creadă minciunile unei femeiști. Dar după cum a zis, soarta ta nu-l privește și ești liberă să faci ce vrei de-acum.

Văzând-o cum se înmoaie, își mai îndulci tonul.

— Dar nu-ți fă griji, conită. Judd Hopkins va avea grijă ca fiica bunului colonel să aibă tot ce-i trebuie.

Cherry făcu ochii mari spre ciudatul omuleț.

— L-ați... cunoscut pe tata?

— Și încă cum, conită. Am luptat sub comanda lui împotriva lui Haider Ali în '80, când sultanul a ajuns până la porțile fortului Saint George. Normal, nu era colonel pe-atunci, dar și tu îi ajungeai până la genunchi. Dar era un ofițer strălucit încă de-atunci, asta-i adevărul.

Privi spre un orizont imaginar și oftă.

– Ultima dată l-am văzut în '92. Eram imediat după Tippu, în Seringapatam. Atunci când ni i-au dat pe cei doi prinți în schimbul prizonierilor.

Cherry dădu din cap. Povestea făcuse vâlvă și în Anglia. Iar în India, când cei doi fii ai lui Tippu Sahib au fost aduși la Calcutta, a însemnat cimentarea alianței dintre britanici și Nizam din Hyderabad, dușmanul cel mai înverșunat al sultanului.

– Îmi amintesc, șopti Cherry răgușit. Dar cum ați ajuns aici, domnule Hopkins?

– M-au dat afară din armată după ce un glonț mi-a străpuns plămânul.

O privi și se luminează cu totul.

– Dar colonelul s-a ocupat să mă preia Compania după ce mă pun pe picioare. Nu l-am uitat, conită, și nici n-o să-l uit. A fost întotdeauna un gentleman.

Cherry se emoționează și simți un nod în gât.

– A fost, domnule Hopkins. Și vă mulțumesc că mi-ați spus...

– Ha! Așa-i Judd Hopkins, nu-i mai tace gura! mormăi

stingherit și își dresе glasul. Acuma, fă bine și bea din fiertura asta. Te va pune pe picioare. Trebuie să plecăm curând. Nu ești în siguranță aici, pentru că-i știu eu p-ăștia ca Blake Corbett. Omu' e putred la suflet, și bag mâna-n foc că se va întoarce cu haidamacii.

Cherry vru să-l mai întrebe ceva, dar omulețul o ridicase deja de umeri și-i împinse cana cu ceai și spirt la gură.

Pentru câteva secunde corabia scârtâi din toate încheieturile, apoi preluă balansul ușor al valurilor. Bătrânul marinar deveni vizibil alarmat.

Fără un cuvânt, urcă scările și aruncă o privire în negura nopții, apoi se întoarse mai grăbit.

– Trăsni-m-ar! șuieră Hopkins, negru la față. A dracu pielea pe Hopkins vorbă-lungă! Ne-am luat cu vorba și ei s-au pus pe treabă!

– Cine, Judd, cine? întrebă Cherry disperată.

– Pirații, conită! Ne-au dat drumul în larg!

O prinse de mână și o trase în sus pe scări, spre perdeaua de ceață de pe punte, exact locul în care lady Priscilla o trădase. Îi făcu semn să nu scoată un sunet și-i

strecură ceva rece în mână.

– E curățat și încărcat, așa că aveți grijă, conică!

Lacrimi de fericire se strânseseră sub pleoapele fetei. Era pistolul tatălui său. Credea că-l pierduse.

– Judd... cum îți pot mulțumi?

Era atât de emoționată de devotamentul acestui bătrânel pe care de-abia îl cunoscuse.

– Nu e nevoie. I-o datoram colonelului. Intră aici și stai ghemuită.

Trase unul dintre chepenguri și-i făcu semn să se grăbească.

– Nu sunt mulți, e doar o expediție de prădare, dar să nu-ncercați ceva nesăbuit, vă rog eu mult!

Cherry își urmase tatăl prin nenumărate pericole de-a lungul Indiei și știa prea bine când nu era cazul să mai comenteze. Își adună fustele, se strecură prin trapa deschisă și se lăsă pe vine. Nici nu apucă să se așeze bine că Judd fixă trapa la loc în urma ei.

Cu toate că era navigator cu experiență, Cherry recunoscă primejdia în glasul lui.

– O să acosteze curând și-atunci or să se suie mai

mulți. Nu mă interesează ce vezi și ce auzi, nu ieși de-aici! Bătrânul Judd va fi prin preajmă.

Și plecă. Cu genunchii la piept și strângând pistolul în mână, tânăra încercă să înțeleagă ceva din vacarmul de pe bord. Chiar și scârțâitul familiar al lemnăriei părea sinistru acum.

Deși nu mai fusese niciodată la Londra, poveștile despre pirații de pe râu erau celebre. Sistemul vamal era atât de prost făcut, încât Tamisa ajungea să fie supraaglomerată de corăbii, multe dintre ele chiar abandonate cu tot cu încărcătură în mijlocul fluviului. O afacere foarte profitabilă luase naștere pe mal, unde pirații ocheau ambarcațiunile nepăzite, le dezlegau și lăsau curentul să le împingă în aval, unde ceilalți așteptau s-o preia și s-o dezmembreze, împărțind între ei orice puteau găsi util la bord. Iar Charity Wade era prinsă într-o astfel de corabie!

S-a zis cu planurile ei de viață liniștită în Anglia, patria despre care tatăl său îi vorbise atât de frumos. Mai înțelept ar fi fost să rămână în Madras, unde și-ar fi putut continua meseria de croitoreasă alături de fiicele și

nevestele ofițerilor. N-ar fi trebuit să aibă de-a face cu un personaj ca Blake Corbett. Și cu atât mai puțin cu lady Priscilla Harcourt. Ce proastă fusese să pice în plasa micii nevăstuici. Fără îndoială, lady Priscilla s-a delectat imens cu noul ei rol de eroină. A fost momentul ei de glorie actricească.

Gândindu-se la nerecunoștința foștilor ei angajatori, uită de problemele cele mai imediate și fu luată pe nepregătite când impactul cu malul zgudui toată nava. Catargele trosniră de la bază și părură că au să se prăbușească, iar coca bubui cu un ecou cutremurător. Cherry nu putu să facă altceva decât să-și strângă și mai tare picioarele pe lângă corp, închisă în întuneric și ascultând haosul care se dezlănțuise în jurul ei.

Apoi puntea se umplu de urletele bărbaților. Săbiile zdrăngăneau peste tot. Minutele se dilatară. Corabia era a piratilor, și nu-i rămăsese decât să spere că nu vor avea motiv să-i scotocească ascunzătoarea. Strânse instinctiv și mai tare pistolul tatălui, deși era conștientă că n-ar fi ajutat-o prea mult într-o luptă cu zece-douăzeci de tâlhari. Minteă îi fugi la Judd Hopkins, singurul ei aliat. O

fi încercat să le țină piept? Zdrăngănitul săbiilor putea fi un mod de intimidare al dușmanilor, dar putea însemna și o tentativă de rezistență din partea unui mic echipaj rămas la bord. Se cutremură la gândul că bătrânul marinar ar putea fi deja mort.

De-ar putea să scoată capul și să arunce un ochi afară. Așteptarea o chinuia. Auzul i se ascuțise, prinzând fiecare trosnet de pe punte, dar mâinile și picioarele îi erau complet amortite din cauza poziției forțate.

O voce răsună peste toate celelalte și totul păru pierdut.

— Căutați peste tot! Diavolița n-a coborât, sunt sigur de asta!

Recunoscui imediat vocea. Era Corbett. Pe ea o căuta. Vroia să-și încheie socotelile cu femeia care îndrăznise să tragă în el. Cu degete tremurânde, ascunse pistolul sub haine, gândindu-se că dacă situația i se va înrăutăți, va fi nevoită să-l descarce asupra sa.

În clipa aia o lamă ascuțită lunecă printre scândurile chepengului și un răcnet victorios se auzi de afară. Cherry se lăsă trasă afară de brațul puternic, sub privirile

bărbaților cu torțe în mâini care se adunaseră în jur. Când se pomeni față în față cu Blake Corbett, se abținu cu greu să nu urle.

– Ah, domnișoara Wade... rânji el. N-aveți idee cu ce nerăbdare am așteptat să ne reîntâlnim.

Un zâmbet subțire îi cresta fața palidă. Își duse mâna sănătoasă la antebrațul bandajat.

– Până la urmă, un joc are două reprize, nu?

– Ei bine, eu nu vă împărtășesc nerăbdarea, îl repezi Cherry. Iar acum că m-ați găsit, ce-aveți de gând să-mi faceți?

– Sunt un simplu comerciant, domnișoară Wade, răspunse el pompos. După cum vedeți, nu mi-e rușine s-o recunosc, spre deosebire de alții. Mă ocup cu orice poate aduce un câștig. Și după ultima noastră întâlnire, mi-am dat seama că dacă vă omor nu obțin cine știe ce profit. Mai bine am să vă vând negustorilor de sclavi. Cu puțin noroc, vă va cumpăra un sultan și vă va lua înapoi în Orient.

Cherry păli. Era nebun!

– Leag-o strâns!

Lătră ordinul și o împinse unuia dintre malaci.

— Arunc-o în barcă, lângă captură. Bucata asta n-am de gând s-o-mpart cu asociatul.

— Nu ai, nu? Ești atât de previzibil, Corbett! se auzi o voce caldă, mai degrabă amuzată, de deasupra lor. Dar de data asta mă tem că va trebui să faci o excepție. Permite-mi să te scap de încărcătura asta capricioasă, pentru că mie mi-a fost promisă!

Era greu de stabilit cine era mai uimit, fata sau piratul. Amândoi priveau uimiți spre personajul care apăruse pe puntea timonierului și se rezema acum cu nonșalanță de balustradă. La doar câțiva pași în spatele lui, Judd Hopkins zâmbea mândru, agitând o torță deasupra capului.

— Tu! mârâi Corbett, încruntându-se către figura grațioasă, puțin funebră din cauza ținutei negre, cu excepția cămășii albe de mătase, ale cărei broderii se întindeau peste mâinile lui puternice. O capă dintr-o modă demult uitată îi flutura de pe umerii largi. Partea de sus a feței era acoperită de mască, lăsând să se vadă doar bărbia fermă și buzele bine conturate, curbate într-un

zâmbet încrezător.

Era eroul romantic tipic. Părea desprins dintr-una din cărțile lui Ann Radcliffe.

– Căpitanul Moonlight, la ordinele dumneavoastră! se prezentă misteriosul personaj și se înclină cu gesturi largi, dezvelind pentru câteva secunde căptușeala de satin roșu a mantiei.

– Ești diavolu-n persoană! strigă Corbett.

– Poate... reflectă mascatul. Deși reputația asta mi-am creat-o mai ales printre reprezentantele sexului slab. Dar asta era, evident, înainte să cunosc cel mai rar fruct din grădină...

Se aruncă peste balustradă și căzu în picioare chiar în fața lui Charity.

– O circașă... O privi pe tânără în ochi, apoi îi sărută mâna cu multă delicatețe, înainte să-și termine fraza. Pe care nimeni n-o poate cumpăra.

Se simți pierdută în ochii lui de un verde-crud, care după cum spusese și Corbett, ascundeau ceva diavolesc.

Fără niciun alt avertisment, spadasinul o înșfăcă și o sărută pătimas. Rămase prizonieră în îmbrățișarea lui,

prea surprinsă, sau poate prea fermecată ca să se opună.

— Cum îndrăznești...? Începu ca într-un târziu, dar un singur vârf de deget fu de-ajuns s-o reducă la tăcere.

— Îți cer iertare, scumpă Charity. Pur și simplu n-am mai avut răbdare să te strâng din nou în brațe. Trebuie să mă înțelegi, după atâtea luni de așteptare.

— Să te iert...?

Îl studie atent. Cine era acest aventurier de fapt? Și de unde îi știa numele? Ba mai mult, de unde îi știa numele de alint?

— Da, pentru că atunci și eu te voi ierta că ai ales să vii de una singură, fără să-mi ceri ajutorul. Pe viitor, ți-ar fi mult mai bine dacă ai învăța să ai încredere în mine.

Indicase situația neplăcută în care o găsisse: înconjurată din toată părțile de piraiți gata s-o arunce peste bord, ori s-o vândă ca sclavă.

Clipei languros din gene, și străinul îi răspunse cu un zâmbet prietenos.

— Știi bine că n-aș apela la tine decât în ultimă instanță. O femeie are și ea mândria ei.

— Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine: mândria ta

feminină. De asta sigur nu duci lipsă.

– Eu, în schimb, nu ți-am înțeles niciodată înclinația spre anonimat. O să ți se pară o prostie, dar uneori mă întreb dacă te cunosc cu adevărat, dragul meu.

Mascatul zâmbi măgulit, apoi reveni la privirea diavolească.

– Asta se va rezolva curând, iubirea mea, chiar în noaptea nunții noastre!

Cherry se scandaliză. Cum își permitea s-o tachineze în felul ăsta? Din fericire, interveni Corbett, sătul de jocurile celor doi.

– Destul! strigă, lovind cu spada lemnul umed.

Toată lumea amuți pentru o secundă și nu se relaxară decât când Corbett își coborî arma. Îi fixă pe cei doi amorezi.

– Amândoi v-ați jucat admirabil rolurile, nu-i așa?

Zâmbi ușor, dar când ceilalți îi zâmbiră înapoi, se întunecă la loc.

– Dar farsa s-a terminat! Te las să te servești cu ce vrei din afacerea mea, "căpitane", dar să fiu al naibii dacă te las să iei femeia.

– Atunci, mă tem că lupți pentru o cauză pierdută, îl compătimi căpitanul, scoțându-și tacticos dantela din manșete. Pentru că eu mi-am pus în cap s-o iau de soție pe tânăra domnișoară. Și dacă nu încetezi să folosești limbaje nepermise în preajma dânsei, voi fi nevoit să te trimit în iad mai repede decât te-ai fi așteptat.

– Mi-ar fi și rușine, Moonlight! Știm cu toții că e prima dată când o vezi pe femeia asta.

– aici te înșeli, prietene. Și de ce n-ai dreptate? Pentru că ar fi fost o prostie din partea mea să procur un certificat special, dacă n-aș fi știut deja cine e mireasa, nu crezi?

Ridică din umeri pentru a-și sublinia argumentul, apoi scotoci în interiorul hainei, de unde scoase o hârtie ștampilată. Corbett, complet uimit, îi smulse documentul din mână și începu să-l citească.

– Dar uită-te la dată, zise el triumfător. E semnată acum un an!

Mascatul se întoarse spre Cherry.

– Vezi, draga mea? Cu ce răbdare am așteptat, știind că vei ceda în cele din urmă.

Tinerei i se părea absurd tot ce se întâmplă, dar o și incita la culme.

– Într-adevăr, pe oricine ar impresiona atâta abnegație...

Căpitanul pregătea o nouă surpriză.

– Indubitabil! Și pentru a înțelege mai clar generozitatea Arhiepiscopului de Canterbury, certificatul specifică în mod clar că cele două părți sunt libere să se căsătorească oricând, oriunde.

– Adică... putem? E încă...?

– Chiar așa, iubita mea.

– Perfect atunci, anunță Corbett, infuriat. În cazul ăsta, n-aveți nimic împotrivă să facem nunta de urgență. În noaptea asta, Moonlight; în noaptea asta vreau să te văd însurat!

Capitolul 3

Cherry își privi cu oarecare amărăciune cufărul – tot ce avea pe lume se afla în el – coborât pe barca piratilor. Fu ajutată să urce și ea în mica ambarcațiune cu o singură pânză. Captară vântul care sufla dinspre mare și în scurt timp se lăsară legănați în susul Tamisei, tot mai departe de vasul care-i servise lui Charity drept casă șase luni, până când acesta dispăru cu totul în ceață.

Văzând-o că tremură, căpitanul Moonlight îi înfășură o manta călduroasă în jurul umerilor.

– Vei vedea cât de repede o să te obișnuiești cu

vremea de-aici.

Cherry nici nu-l auzi. Își plimbă dosul palmei peste cașmirul fin al mantalei și exclamă ușor:

– E superb! Dar de unde...?

Își înghiți cuvintele, pentru că în secunda următoare îi deveni clar de unde provenea.

– Să zicem că e unul din multele roade ale unei munci foarte solicitante.

Își contură vag în minte portretul fostei proprietare a hainei și o încercară câteva remușcări. "E doar un împrumut", încercă ea să se împace cu ideea. Dar dezamăgirea persistă în sufletul ei.

– Chiar ești un căpitan Moonlight? îl întreabă sec după o vreme. Chiar călărești în nopțile cu lună plină și jefuiești diligente? Sau te mulțumești cu pirateria și salvarea cuconetelor zăpăcite care se lasă seduse cu poezii de școală?

O întrebare atât de directă îl amuză copios pe bărbatul cu mască. După ce își mai domoli râsul, îi oferi răspunsul.

– Căpitanul Moonlight este o fantomă. Trăiește doar

atâta timp cât amintirea lui este păstrată. Este o simplă umbră. Îl zărești la miezul nopții și dispare odată cu zorii. Dar nu reprezintă un pericol decât pentru cei care l-au făcut ceea ce este. Ție nu trebuie să-ți fie teamă de el.

– Dar este extraordinar, îi ironiză ea ghicitorile. Înseamnă că mariajul nostru iminent nu va fi farsa de care mă temeam, ci o idilă, lipsită de orice povară a realității. Normal că-mi surâde ideea să fiu soția unui spectru, care să-mi apară doar fugar în toiul nopții!

– Să-nțeleg că te nemulțumește aranjamentul nostru? Se apropie de ea periculos de mult.

– Deci, te temi de o fantomă fără de substanță, dar ai face față unui soț în carne și oase?

– Aș prefera, de fapt... se smuci din mâinile lui. Nici să nu mă mărit! Cum ți-a venit ideea că îți sunt promisă? Și să mergi atât de departe... să-mi faci un certificat special?

– Acela a fost un detaliu drăguț, trebuie să recunosc.

– Detaliu... perla de pe coroană!

– N-am să uit prea curând expresia banditului când s-a trezit prins la mijloc. Aș plăti o mică avere să mai pot

vedea asta o dată.

Lui Cherry îi deveni tot mai clar că acest presupus viitor soț evită subiectul cel mai arzător.

– Și ce ai de gând să faci cu nunta, dacă pot să știu?

– Ce să fac, porumbița mea? Nimic. Căsnicia nu e un capăt de lume. O să învățăm să ne tolerăm, stai liniștită.

Răspunsul o șocă. Nu putea fi atât de nepăsător.

– Cât de abject poți să fii! Nu e de râs. Purul adevăr e că n-ai nicio intenție să duci nunta asta la capăt.

În clipa în care își termină fraza, speră din toată inima să fie contrazisă. Ce avea de gând acest donjuan de modă veche? Se temea să nu le dejoace Corbett planul? Dar de ce s-ar fi temut de el? Deși domnul Blake era o brută lipsită de scrupule, dintre ei doi, Moonlight era cel mai periculos.

Căpitanul păru să-i citească gândurile:

– Momentan, nu e prudent să acționez împotriva partenerului meu.

Îi îndepărtă șuvița care alunecase peste ochii mirați.

– Nu te uita așa la mine. Nu ți-a mai spus nimeni că-ți porți frământările pe frunte ca o carte deschisă?

– Niciodată. Ba chiar sunt destul de dibace la jocul de cărți.

– Ești? Și care, mă rog, e acest joc? Piquet, poate? Sau whist?

– Mă descurc destul de bine la ambele. Dar sunt sigură că tu joci riscant.

– Deci mă crezi un prost, nu-i așa? Îi zâmbi.

– Cum altfel ai numi un bărbat gata să ia de nevastă o femeie despre care nu știe nimic? Ba mai mult, o face fără voia ei!

– Și tu ești acea femeie?

Îi prinse obrazii între palmele lui puternice. Cherry simți că ia foc.

– Aș zice că nu vede deloc la depărtare.

Pesemne că înnebunea, pentru că se simți cuprinsă de curiozitate când capul pe jumătate acoperit se apropie de al ei. Își propuse să-l oprească, dar în clipa în care buzele li se atinseră, totul fu pierdut. Amețeala pe care o simți în timpul sărutului o puse pe seama oboselii și loviturii primite mai devreme. Când se desprinse de ea, se pomeni holbându-se la el cu o privire tâmpă.

– Ai încredere în mine, Cherry, îl auzi șoptindu-i. Țiți promit că nu-ți fac niciun rău. Și când toată afacerea se încheie și ești înapoi în lumea ta, în siguranță, o să poți anula mariajul. E foarte simplu.

– Nici nu mă îndoiesc, îi răspunse printr-un murmur.

Pentru că niciodată până acum nu-i păruse ceva mai simplu. Toate mergeau de la sine. Dar poate mai târziu va vedea lucrurile altfel; odată ce se va bucura de o masă caldă și de un somn odihnitor.

Din fericire pentru planurile căpitanului, nu avu timp să cugete în voie la toate aspectele problemei. Imediat ce o lăasă să plece, un matelot anunță cu glas dur.

– Ochii-n patru, băieți! Trecem stâncile!

Cherry îl mai auzi pe Moonlight spunându-i să se "țină bine". Se conformă și în clipa aia o stâncă uriașă țâșni amenințător din ceață și barca păru la un pas să intre în ea cu totul. Femeia nu-și putu stăpâni un țipăt. Se ținea atât de strâns de balustradă, încât degetele începuseră s-o doară.

Ceața dezveli o nouă surpriză: picioarele unui pod înalt de piatră lunecară de-o parte și de alta a bărcii,

stârnind ecoul vocilor marinărești.

Barca se legăna acum puternic, împungând apa cu prova atât de tare, încât Cherry crezu că-i va înghiți. Alunecară printre baloții care le îngustaseră exagerat de mult pasajul. De jur-împrejur se înălțau acum macarale de lemn, iar cârligele lor vâjâiau chiar pe lângă catarg.

– Coboară pânza, prostule! răcni cu putere o voce.

Întorcându-se, văzu figura înaltă și întunecată îmbrâncindu-l pe timonier și trecând el însuși la cârmă.

Ceva greu lovi apa. "Ancora", se gândi ea.

Corbett sări lângă căpitan și-l înșfăcă de braț.

– Ce crezi că faci? urlă prin vacarmul făcut de coborârea veleii.

– Încerc să salvez încărcătura!

Fața lui Corbett se albi, dar nu-și desprinsese ochii de bărbatul de la timonă.

– Ridicăm vela mică! ordonă căpitanul.

Brațul de bigă se alinie cu vela și prinseră un vânt mai blând.

Cherry privi înapoi spre podul Londrei, până acesta dispăru în întuneric. Se întrebă când se va termina odată

călătoria. Ajunsese la concluzia că mai bine într-un bârlog de pirăți decăt pe Tamisa într-o noapte cu vreme rea, când auzi deodată voci anunțând apropierea unui mal din ceață. Căpitanul Moonlight veni lângă ea.

– Am ajuns la ponton, porumbița mea scumpă, o anunță el cu un calm nesuferit.

– Nu-mi place să-mi spui așa! Nu sunt nicio scumpă de-a ta! Și în niciun caz "porumbiță"!

Se ridică și-și flutură mâna nepăsător. Momentul a fost cât se poate de nepotrivit, pentru că exact atunci se ciocniră de marginea debarcaderului, dezechilibrând-o pe domnișoară și aruncând-o direct în brațele căpitanului.

Rămaseră așa câteva clipe, până reuși să-și tragă suflul. Dar când bărbatul încercă s-o sărute, sări ca arsă în picioare.

– E îngrozitor ce se întâmplă! Mă trezesc că dau din bucluc în bucluc, și ce e mai rău, de fiecare dată trebuie să vii tu să mă salvezi. Pe viitor, te voi ruga să mă lași să cad în nas, ca să nu-ți fiu și mai mult îndatorată.

– Dimpotrivă, eu sunt cel îndatorat. Nu poate să

nu-mi placă dacă o femeie frumoasă îmi cade în... brațe.

Cherry ridică dintr-o sprânceană.

– Nu poate, nu?

Omul era o canalie. Dar nu putu să-și stăpânească surâsul. Adevărul era că avea de-a face cu un bandit fermecător. Și chiar dacă știa că nu era partenerul potrivit pentru o doamnă de familie bună, îi era greu să nu-l îndrăgească.

– Nu, răspunse el.

Și pentru a-și întări afirmația, îi înconjură mijlocul cu brațul stâng.

– Ba chiar am de gând să joc în continuare rolul protectorului, pentru că-mi face o plăcere nespusă. Nu te sperie gândul ăsta?

– Nu, răspunse ea sincer. Deși poate ar trebui. Sunt sigură că ești periculos. Și cred că ai semănat multă amărăciune în inimile femeilor. Eu, însă, nu mă consider în pericol. Dumneata ești un amant antrenat, dar nici eu nu sunt născută ieri. Știu că nu poți avea planuri de viitor cu mine, așa că de ce să-mi picrd capul pentru un flirt nevinovat?

– Chiar așa... răspunse el cu acea privire care-l speriasse până și pe Corbett. Numai că te înșeli în câteva aspecte importante. Niciunul important pentru prezent, ce-i drept. Ceea ce trebuie să înțelegi, este că vei depinde exclusiv de mine în următoarele ore.

O strânse mai tare de talie și coborî glasul.

– Dacă stai pe lângă mine și vorbești cât mai puțin, ai încredere că o să-ți meargă totul bine.

– Se pare că nu-mi lași altă soluție, zâmbi amar. La asta te refereai când ai spus că-ți sunt "promisă", nu?

– Am făcut ce-a trebuit ca să te scap de intențiile mârșave ale lui Corbett, nimic mai mult. Totuși, adăugă el grav, mi-ar fi plăcut să nu te implic în ceea ce urmează. Poate într-o zi o să mă crezi.

Charity nici nu știa ce să mai creadă, în timp ce piraiții o ajutau să coboare din barcă și să urce treptele tocite de piatră ale pontonului. Nave, macarale, butoaie de toate mărimile, era un port în toată regula. Nu mică i-a fost mirarea să vadă că "ascunzătoarea" era de fapt arhipopulată. Ofițeri în uniformă, marinari, vameși, hamali și alți muncitori umblau înapoi și încolo. Era

centrul de afaceri ideal pentru pirăți.

Imediat se apropie de ei un vameș cu trăsături grosolane, care pesemne aștepta demult.

– Ce-a durat atât? Vă aștept de-o oră. Trebuie să vină schimbul din clipă-n clipă.

– Nu contează, fă hârtiile și du-ne la căruțe.

– Stai așa, Corbett. Îmi vreau partea. Umblă zvonul că bătrânul Colquhoun vrea să aducă poliția pe Tamisa. Și atunci se cam termină cu mica noastră afacere. N-am chef să umblu după tine să-ți amintesc cât îmi datorezi.

– Spui că-mi pui cuvântul la îndoială, funcționar mărunț ce ești?

Cherry se mândri la gândul că măcar o parte din furia lui Corbett e din cauza ei.

– O să-ți primești procentajul la fel ca până acum, după ce vorbim cu șeful. Acum, hai mai repede cu formalitățile. Mai am și alte treburi.

– Bine, bine, vă dau hârtiile. Dar să știi că nu-mi place! Și să spui mai departe: de-acum vă dau tichetul de acces doar după ce-mi primesc banii.

– M-aș mai gândi puțin în locul tău, Dixon. Poate

șefului îi va fi mai ușor să găsească pe altcineva și gata.

— Să găsească! În ziua de azi, poți să câștigi și fără să-ți pui atât pielea la bătaie! Eu unul iau tot ce se mai poate până pune Colquhoun sechestru. Și dacă-ți merge mintea, fă la fel!

Vameșul dispăru și se întoarse plin de importanță cu un plic gros. Se pregăti să-l înmâneze lui Corbett, dar când să-l atingă îl trase înapoi furios.

— Asta ce mai e? întrebă cu ochii ațintiți peste umărul piratului.

Corbett se întoarse și-l văzu pe căpitanul Moonlight la doar câțiva pași în spatele lor. Era o apariție sinistră, stând ca o statuie în ceața londoneză, înfășurat în mantia sa.

— "Asta" e noul meu asociat.

— E cam sărit de pe fix, nu-i așa? Pentru un bandit de rău, zic. Nu-mi place cum se furișează, să-i spui asta.

Îl privi mai atent și-l trase pe Corbett deoparte.

— Și parcă l-am mai văzut undeva... parcă l-am mai văzut pe-aici, dând târcoale porturilor. Doar că nu era pirat, era îmbrăcat ca un gentleman și punea tot felul de

întrebări tâmpite. Dar, dacă tu zici că e de-al tău, treacă de la mine...

— Nici n-ai autoritatea să nu treacă, amice.

Corbett îl fixă cu o privire lividă.

— Tot ce vreau de la tine sunt hârtiile. După aia, mă duc în treaba mea.

Dixon mormăi ceva, dar se conformă și într-un timp record toată captura piratilor fu așezată în două căruțe. Cherry fu adusă ultima și așezată pe banchetă, iar lângă ea se sui Judd Hopkins.

— Stați bine, coniață? Vine și căpitanul imediat și nici nu pornim bine că am și ajuns!

— Ai foarte multă încredere în căpitanul ăsta, zâmbi ea. Îl cunoști bine?

— Și încă cum, coniață. Îl știu de când era țânc, de-abia plecat de-acasă. Nu ca flăcăii ăștia de venită mai târziu, sperând să găsească bogățiile din Indii. Mereu mi-a plăcut că nu e cu capu-n nori. E un om cu care poți face față pericolului, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

— Da, înțeleg, reflectă Cherry.

Deci, căpitanul Moonlight luptase alături de britanici

în Orient. Un ofițer, mai mult ca sigur. De-asta i se și potrivea atât de bine titlul de "căpitan". Nu mai exista nicio îndoială că era de viță nobilă. Probabil alesese cariera de militar în locul celei de preot. Și trebuie să fi fost un soldat al naibii de bun!

Atunci, ce s-a întâmplat? Ce l-a împins să ducă o viață de dezmăț și crimă? Poate o descalificare dezonorabilă? O misiune sfârșită prost? O escapadă amoroasă care a adus după sine exilul, ca lui Ovidiu în timpuri demult uitate? Un duel, poate. Pentru o femeie, de ce nu? Dumnezeu! Nu doar o femeie, ci acea femeie pentru care procurase certificatul acum mai bine de un an. Cine era? Și ce s-o fi ales de ea? Oare asta l-a ruinat? O decepție în dragoste?

– Judd... cine e de fapt? Te rog, trebuie să-mi spui.

– Dimpotrivă, Judd! Nici să nu te gândești!

Moonlight apăru pe neașteptate.

– Ne-ar strica toată surprinza, nu crezi? se apropie încet de Cherry. De ce să-l aducem pe căpitanul Moonlight la condiția unui simplu muritor? Unde ar fi romanța? Unde ar fi intriga? Ar însemna să-l omorâm.

– De ce? Nu mai e nicio speranță în ceea ce-l privește?

O durere mai veche traversă ochii de sub mască. Pentru o secundă, Cherry putu distinge bărbatul din spatele eroului. Apoi colțurile gurii se ridicară într-un zâmbet trufaș și își reveni.

– Dar ți-am spus, iubire. Căpitanul Moonlight e o fantomă. El nu poate trăi în contextul realității. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă ar ieși pe stradă ziua în amiaza mare. În cel mai bun caz ar părea excentric, iar în cel mai rău l-ar închide. Nu, e mai bine să rămână ceea ce este. O fantezie, dacă vrei. O simplă iluzie.

Consideră că vorbise destul. Se ridică și se duse în spate, lângă Corbett și alți doi oameni.

După ce traversară Upper Thames Street, cele două căruțe cotiră la nord printr-o serie de ulițe întunecoase și înguste. Din când în când, se mai puteau distinge siluete strânse în jurul câte unei prăvălii. Singurele lămpi cu petrol care ardeau erau cele de la intersecții, și pe sub ochii lui Cherry trecură nume ca "Old Fish Street", "Friday Street", sau "Bread Street", pe care era vestitul han Saracen's Head, cu balcoanele lui ornate. Realiză cât de puțin își amintea de fapt de la prima ei vizită în

Londra. În afară de turnul catedralei Saint Paul, nu mai recunosc nimic.

Părăsiră Newgate, urcară abruptul Snow Hill și continuară pe o stradă nepietruită și cufundată în beznă. Pentru Cherry, devenise clar că se afla într-un cartier rău famat, numai bun pentru afacerile ilicite ale noilor ei custozi.

— Unde suntem? întrebă uitându-se spre fațadele înnegrite de fum.

— În iad, după cum vezi, răspunse căpitanul. Doar că aici îi spune Field's Lane. Duhoarea, pe care știu că ai simțit-o, vine dinspre piața Smithfield, de peste drum, și e întărită de piața Newgate, din spatele nostru. La Newgate sunt măcelărite mai bine de șase sute de oi zilnic, iar la Smithfield sunt găzduite aproape patru mii de vite și încă pe-atâtea oi. Soarta lor e un pic mai bună decât a localnicilor, care se înghesuie în casele astea și câte douăzeci într-o cameră.

Cherry duse mâna la gură, stupefiată.

— Vă aflați în cel mai notoriu cartier al lumii, domnișoară Wade! O cloacă de hoți, împânzită de pasaje

secrete și alte cotloane pentru a ascunde bunurile furate. Iar noi ne îndreptăm spre inima infernului: Taverna Red Lion, de pe Chick Lane.

Privi îngrozită mizeria, la mormanele de haine vechi, prăvăliile sparte și negustorii în zdrențe. Dacă ar fi coborât din căruță, ar fi fost asaltată pe loc de zecile de hoți de buzunare, care nici nu s-ar mai fi sinchisit să se ascundă, ci i-ar fi smuls hainele de pe ea.

Nu mai văzuse niciodată așa ceva, deși în India se nimerise adeseori în cercurile săracilor. Cunoscutese chiar și castele criminale Mang și Ramos, despre care călugării hinduși spun că sunt ceea ce sunt pentru că le-a fost predestinat. Oare la fel erau și acești nefericiți? Ochii îi zăboviră pe o mamă care-i dădea copilului gin cu biberonul, probabil în speranța că așa-i va putea potoli urletele de foame.

Căruțele opriră într-o curte mocirloasă. Cherry îl văzu pe Judd Hopkins sărind de lângă ea și dispărând printr-unul din gangurile fără uși, dar fu prea obosită să mai tragă vreo concluzie. La fel cum fu prea obosită să mai protesteze când, la coborâre, căpitanul Moonlight o

ridică în brațe și o duse peste strada desfundată. Intrară pe ceea ce părea a fi fost un hotel... cândva.

În situația dată, nu păru nimic anormal când Cherry își petrecu brațul după gâtul bărbatului și își rezemă capul pe umărul lui lat. Auzi vag voci pe holuri, dar nu le dădu atenție. Doar florile tapetului jupuit îi dansau în fața ochilor.

Când ajunseră în cameră, însă, nu mai avu niciun motiv de nemulțumire. Odaia era neașteptat de curată și înăuntru se aflau doar un scaun, un dulap și – cel mai important – un pat.

– O să-ți fie bine aici, zise misteriosul ei tutore. Ești palidă. Și ai mâinile reci.

– Nu, mi-e chiar foarte bine, își retrase ea mâinile. Sunt doar obosită și mi-e puțin cam foame. N-am mai mâncat nimic de la micul dejun. lady Priscilla a refuzat să mănânce la prânz, și n-am putut s-o las singură.

– Mă tem că mâncarea de la Red Lion lasă de dorit. Dar măcar pâinea și brânza tot trebuie să fie comestibile. O să comand să ți se aducă o tavă cu mâncare și un lighean cu apă. Vei dori fără îndoială să te speli puțin.

Scoase o butelcuță de argint de la brâu și i-o întinse.

– Dar mai întâi, te rog să bei puțin de la mine.

Cherry se încruntă și fu gata să refuze.

– E doar coniac, adăugă el. Știu că e o băutură cam dură pentru sensibilitățile unei domnișoare, dar mă tem că la Red Lion nu servesc delicatese.

– Ce bine, i-o întoarse ea, că nu mă dau în vânt după delicatese.

Și zicând asta, smulse recipientul din mâna lui și luă o gură zdravănă. Nu mințise. Nu-i plăceau băuturile ușoare; le considera insipide. Dar coniacul îi arse gâtul și-i împrăstie foc prin stomacul ei gol. I-a trebuit multă voință ca să nu vomite. Cu ochii în lacrimi, îi înapoie butelcuța.

Căpitanul zâmbi în colțul gurii și înșurubă capacul la loc.

– Ai gusturi foarte bune la coniac, comentă domnișoara Wade cu ochii încă sticloși. Mai degrabă astea sunt fructele pe care le cauți.

– Normal. Coniacul francez de calitate este doar unul dintre avantajele ocupației mele. Dar nu mă aștept ca o

femeie să-l aprecieze la adevărata sa valoare. Tăria, prin definiție, este o băutură bărbătească.

— Da? Pentru că femeia este, "prin definiție", mai fragilă?

Își ridică sarcastic o sprânceană. Nu trăise atâta timp printre bărbați ca să nu știe când i se întinde o momeală. Și nici nu era genul care să fugă din calea unei provocări.

— Nu-mi permit să fac supoziții când vine vorba de femei. Spun doar că o înghițitură sau două sunt de-ajuns ca să pună o făptură gingașă ca dumneata pe picioare. Poate vrei să mai încerci.

Ce-o fi fost în mintea ei? În loc să refuze, cum îi dictau toate instinctele, se pomeni întinzând mâna pentru încă o dușcă.

— Da, de ce nu?

Și după ce ridică butelcuța în semn de "noroc", luă încă o porție sănătoasă. Spre surprinderea ei, alunecă mult mai ușor de data asta. Poțiunea care parcă aprinsese cărbuni în sângele ei adineauri, acum o încălzi în cel mai plăcut mod. Mai băuse coniac o singură dată în viața ei, luase o gură de la tatăl ei, când se întorsese odată leoarcă

după ce o prinsese ploaia.

Înapoie butelcuța cu un aer triumfător.

— Pofțiți, căpitane, am făcut exact cum ați dorit, deși nu mi-e foarte clar de ce. Ce vreau să spun, este că... sper să nu fiți o influență proastă asupra mea, dar sunt sigură că și dacă sunteți, aveți de fapt cele mai bune intenții.

Dinții albi ai căpitanului se dezveliră la auzul acestor vorbe. Cherry își simți capul învârtindu-se și-i fu tot mai greu să se concentreze.

— Sub nicio formă n-ai voie să ieși din camera asta, o avertiză căpitanul. Promite-mi!

— În clipa asta, mă îndoiesc că ar fi ceva în stare să mă ia de lângă patul ăsta...

— Mă tem că nu se poate, domnișoară Wade!

Vocea lui Corbett răsună din ușă.

— Vedeți dumneavoastră, am găsit un preot care insistă să țină el ceremonia. E în capelă chiar acum și vă așteaptă. Pe dumneavoastră și pe căpitanul mult iubit. Urmați-mă!

Capitolul 4

Căpitanul Moonlight zâmbi. Genul de zâmbet care să-i înghețe lui Charity sângele în vene.

– Ce harnic ai fost, Corbett, să găsești un preot așa de repede într-un loc uitat de Dumnezeu. Nu mi-aș fi imaginat că fericirea mea contează atât de mult pentru tine.

Își întoarse spatele către asociatul său și-i aruncă o privire galantă lui Cherry.

– Tu ți-ai fi imaginat, draga mea?

Mișelul! Se distra copios.

– Nu. Nu mi-aș fi imaginat că domnului Corbett îi

poate păsa și de altcineva în afara propriei persoane. Dar bineînțeles, te voi lăsa pe tine să iei această decizie importantă, dragul meu.

– Vezi, Corbett? izbucni Moonlight în râs, zguduind tot hotelul cu hohotele lui. O femeie frumoasă, care știe că poate avea încredere în mine. Te mai îndoiești acum că inima mea îi aparține?

– Nu mă-ndoiesc că asta vrei să cred, mormăi Corbett. Și tu, și "doamna". Orice ar fi, o să am grijă să aveți parte de o căsnicie durabilă. Acum nu mai trageți de timp. Am zis că preotul vă așteaptă.

Pe Cherry o încercară mai multe stări, când află ce i s-a pregătit. În primul rând, regreta că va trebui să-și amâne cina și ligheanul cu apă care i se promisese. Cu excepția biscuitului de la ceai, nu mai mâncase nimic de la micul dejun. Simțea că nu se mai ține pe picioare, și coniacul contribuise și el. Astfel, ideea că se va căsători cu un bărbat complet străin – cu atât mai mult unul căruia nu-i văzuse fața – nu-i mai creaa nicio emoție. Ajunsese s-o vadă ca ceva inevitabil. Ba mai mult, căsătoria cu Moonlight părea acum un preț mic pentru a scăpa de

taverna Red Lion de pe Chick Lane și de Blake Corbett.

Dar cel mai important pentru ea era faptul că, în ciuda tuturor păcatelor lui, ocrotitorul ei era un gentleman. Toate instinctele, împreună cu ce o mai învățase tatăl său, îi dictau că poate avea încredere în el. De fapt, nici nu prea avea încotro, din moment ce mâna căpitanului o trăgea efectiv după el pe holul igrasios.

Ieșiră în salon. Vacarmul era de nedescris – urlete, chiuituri și hohote. Îi aminti puțin de bazele din Madras în zi de sărbătoare. Simți o mare ușurare când Moonlight o trase lângă el și coborâră împreună scările, strângând-o de talie. Zâmbi în sinea ei, întrebându-se când mai avusese ocazia să aibă pe cineva alături în momente de criză? Și faptul că lângă ea nu era oricine, ci un bărbat atât de viguros, o încânta și mai mult. "Mai ușor, Charity Wade", își spuse. "Nu te obișnuie prea tare cu prezența masculină. E doar o himeră, un spectru care va dispărea din viața ta odată ce și-a atins scopul, oricare ar fi el.

"Capela", descoperi curând că era o nișă în capătul opus al salonului. Asta însemna că trebuie să traverseze

toată masa de oameni nespălați pentru a ajunge acolo. Charity își aminti de cei doi fii ai lui Tippu Sahib care au fost plimbați ca ostatici prin mulțimea din Calcutta. Asemenea lor, își ridică nasul cât mai sus, într-o manieră arogantă. Nu-și dădea seama că pentru figurile grotești din Red Lion, prezența ei trecea neobservată. Nu erau obișnuiți să vadă o frumusețe proaspătă și "neajutată" de pudră și de farduri. Doar căpitanul Moonlight știu s-o recunoască. Și mai văzu ceva la ea. În ultimele ore, noua lui achiziție dovedise mai mult curaj și putere de decizie decât mulți bărbați care serviseră sub comanda lui. Și cu toate astea, în spatele acestei armuri recunoscui o femeie de o imensă vulnerabilitate, capabilă să-i trezească o dorință profundă s-o protejeze; să lupte până la moarte pentru ea, dacă ar fi nevoie. Era un sentiment pe care în cei treizeci și patru de ani ai lui nu-l mai simțise decât pentru o singură femeie. Și odată ce deveni conștient de asta, nu se bucură prea mult. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să fie distras de o femeie, indiferent cât de frumoasă. Nu era momentul, acum când trebuia să aibă mintea ageră și să-și ducă planurile la bun sfârșit.

Când Judd îl chemase de urgență, anunțându-l că Blake Corbett acostase vasul nou-venit, nu-și închipui că bătrânul marinar luase sub aripa lui o frumusețe care trebuie domesticită. De zece luni așteptase această mișcare din partea lui Corbett, dar când o văzu pe fata colonelului, abandonează tot planul.

Nu știuse ce să creadă la început despre ea. Cămașa ei subțire de în s-ar fi potrivit mai bine cu căldura din Orient decât cu luna noiembrie de pe Tamisa. Cu toate acestea, se pomenise luându-i apărarea, ceea ce nu era deloc prudent, având în vedere de ce venise acolo. Abia când coborâse pe punte reușuse să-i studieze trăsăturile. Era cu adevărat o frumusețe rară, neobișnuită: era prea înaltă, bronzată inestetic și părul lung îl purta strâns într-o claie deasupra cefei; dar i-ar fi plăcut să i-l vadă despletit, curgându-i în cascade pe umeri. Dar ochii erau cei care-l atrăseseră cel mai mult. Erau mari și cu gene dese, completându-i perfect buzele pline. Erau ochii și gura care pot bântui multă vreme sufletul unui bărbat, invitându-l să le cunoască mai bine, în timp ce bărbia puțin ascuțită indica o fire orgolioasă, care nu se lasă

câştigată ușor.

Nici nu era de mirare că Blake ar fi preferat s-o vândă decât să-i verse sângele. Era o comoară pentru care orice sultan ar fi plătit o sumă imensă.

În sfârșit, își mută gândul de la ea la preotul care-i aștepta. Insistențele lui Corbett pentru nuntă picaseră la fix. Cu cât stăteau piratii mai mult la Red Lion, în apropierea bunurilor furate, cu atât mai bine pentru planurile căpitanului. Îi dădea lui Judd timpul de care avea nevoie. De el depindea și ca femeia să fie dusă într-un loc mai ferit înainte să-nceapă ce avea să urmeze.

Îmbrăcat cu o jiletcă roasă, pantaloni și papuci de casă, pastorul Wilcox nu prea arăta a preot. Mai era și într-o stare avansată de ebrietate, și din câte se vedea, nu era un caz special. Totuși, alura lui de înger prăbușit o convinsese pe Cherry că este cine pretinde: un fost cleric din Hampshire care venise la Londra cu treburile bisericești și n-a mai plecat. Era ținut pe lângă tavernă pentru că știa să cânte destule rugăciuni, și când își mai înființa cineva o prăvălioară, era chemat s-o sfințească. Printre puținele lui talente se aflau și scrisul și cititul,

ceea ce-l făcea unul dintre cei mai educați oameni de pe Chick Lane.

— A trecut ceva timp, dragii mei, de la ultima mea nuntă, îi mărturisi lui Cherry între două sughițuri. Dar să știi că n-am uitat ritul... Dacă domnul binevoiește să ia mâna domnișoarei și să repete după mine: "Eu..."

Începuse în mare forță, dar se blocă, privind în gol.

— ...Sub ce nume vă uniți în ochii Domnului?

— Ce nume? Întrebă căpitanul, surprins.

— Întocmai, răspunse precotul. Mare bătaie de cap, știu, dar trebuie să-mi dați un nume să pot continua...

Mirele rânji complice.

— E obligatoriu, nu? Ei, dacă chiar trebuie, este...

Cherry se întoarse spre el cu ochii mari și răsuflarea tăiată.

— Moonlight, răspunse. Căpitan Moonlight.

— Moonlight să fie. Și acum, dacă-mi permiteți, repetați după mine: "Eu, căpitan Moonlight"...

Nunta trecu pe lângă Charity ca un vis și rămase în memoria ei ca un episod neclar. Își aminti vag lanțul de aur și pietre prețioase care-i trecu printre degete, apoi

cum două brațe puternice o trag mai aproape. Auzi chiotele și urările din salon ca de foarte departe, și umerii lați ai necunoscutului cu care tocmai se căsătorise se apleacă peste ea. Pentru câteva secunde nu mai există nimic în afara buzelor care se apăsau peste ale ei.

Apoi, o eliberă. Își depărtă ușor pleoapele și privi adânc în ochii verzi care nu mai ascundeau urmă de răutate.

— Cherry... șopti el.

Dar pastorul interveni în micul lor univers și-i rugă să semneze certificatul de căsătorie. Încă ametită, Cherry semnă documentul. "Gata", se gândi ea. "Acum, sunt măritată oficial cu o fantomă profesionistă. Destinul poate fi foarte absurd uneori".

Urletele din jurul meselor o mai treziră.

— E numai bună, căpitane!

— Ce-aș mai mușca și eu din buzițele alea! strigă altul.

— Hei, căpitane! Pe-aici e obiceiul ca oaspeții de la nuntă să pupe mireasa!

Ochii lui Charity erau acum larg deschiși. Cu greu se lămuri ce au de gând. Vroiau s-o atingă, s-o plimbe de la

unul la altul și s-o acopere cu săruturile lor flămânde. S-o creadă ei. Era gata să le arate ce-nseamnă o fiică de colonel. Doar dacă n-ar fi fost atâta fum și gălăgie care s-o împiedice să se concentreze. Avea o senzație foarte ciudată, parcă toate luminile slăbiseră. Chiar și chipul căpitanului plutea prin fața ei, dispărând într-un rotocol negru de fum. Întinse mâinile după el, dar nu reuși decât să-i prindă mantaua.

– Ai încredere, Cherry, iubita mea.

De-abia îl mai auzea.

– Lasă-l să-și facă efectul.

Și nu-și mai aminti altceva.

Moonlight o prinse pe Cherry la timp, înainte să lovească podeaua.

– A leșinat! Faceți loc, ordonă marșalul, dând din umeri prin mulțimea de brute.

Reuși să ajungă până la ușă, dar chiar atunci simți tăișul oțelului împungându-l între coaste.

– N-ai de gând să te furișezi afară, nu? întrebă Corbett. Se așezase între căpitan și ușă, cu pistolul scos.

– N-ai terminat până n-ai pus-o în pat. Sau măcar până

ați stat destul timp singuri ca să fie compromisă permanent. Sau ai uitat?

– Nu cred că aş avea cum să uit, Corbett, stai liniștit. Și eu și mireasa abia așteptăm.

Ignorând pistolul îndreptat spre el, își îmbrânci asociatul și urcă scările cu mireasa în brațe.

– Vezi că mai ai multe de rezolvat. Trebuie să-mi dai profitul meu din investiție. Și vreau să-l văd pe Gaffer, data viitoare când vin.

Se întoarce către Corbett, în ochii căruia se citea acum o ură inimaginabilă.

Un vaiet prelung umplu camera și Charity redeveni conștientă. Era întinsă pe spate, cu ochii închiși. Prinsă între vis și veghe, se imagină din nou copil în Madras, îngrijită de o bătrână din sat.

– Chandra... gemu și deschise ochii.

Dar nu Chandra avea grijă de ea acum.

– Tu!

Inima fu gata să-i sară din piept, când văzu fața mascată aplecată peste ea.

– Bine te-ai întors, oftă soțul, ușurat. Ți-a trebuit ceva timp să-ți revii.

Își plimbă ochii peste tapetul care atârna murdar, zdrențuit și îngălbenit de pereți, și reveni la ochii verzi de sub mască.

– Cât...?

– Destul cât să se convingă Corbett că tu și cu mine am mai trecut un prag al intimității.

Amintirile îi reveniră dintr-o dată: butelcuța, salonul, masa de oameni adunată la băutură ieftină, pastorul, nunta și ultimul lucru... sărutul căpitanului. Dumnezeu, erau căsătoriți! Și acum, stătuseră singuri în camera asta sordidă unde se putea întâmpla orice.

– Vai de mine și de mine! Sări din pat doar pentru a se prăbuși la loc în secunda următoare, cuprinsă de amețeală.

– Ușor, o îndrumă căpitanul, ridicând-o gentil de

umeri. Te vei simți ca dracu o vreme, dar am văzut cazuri mai rele; o să treacă.

— Nu fi absurd, căpitane... nu-s născută ieri, știu să recunosc efectele tăriei pe stomacul gol. Am avut grijă de colonel de multe ori.

— Nu e același lucru, draga mea.

— Am leșinat, atâta tot! Și nici nu-i de mirare, după cât mi-ai dat să beau. De ce? Te temei că altfel nu m-aș ține de cuvânt? Sau aveai alte motive ulterioare la care nici nu vreau să mă gândesc?

Râsul căpitanului sună odios în camera goală.

— Asta era, de fapt! Sunt un bărbat disperat care îmbată fetele cu coniac și le face felul. Din păcate am fost prea ocupat păzindu-te de avansurile colegilor mei într-ale ilegalității ca să-mi pot atinge scopul. Păcat. Dar sunt sigur că voi avea timp să regret mai încolo. Acum, am nevoie de toată atenția ta.

Vorbele aspre îi amintiră lui Cherry momentul din salon și felul în care bărbații se îngrămădiseră în jurul ei, gata să profite de ea. Abia acum înțelese gestul lui și se simți cuprinsă de remușcări. Până la urmă, poate l-a

judecat greșit. Ce altceva ar fi putut face? Doar să se ia la hartă cu o cameră tixită cu pirăți.

— Se pare că-ți datorez scuze, căpitane. Văd acum că ești un om bun la suflet. Că ai face orice să salvezi o doamnă de la rușine și umilință. Pentru asta îți mulțumesc și-mi cer iertare pentru... ce am crezut.

Nu-și dădu seama dacă reușise să-l impresioneze sau nu. În schimb, îi zâmbi și o ciupi ușor de bărbie.

— Ai grijă, Cherry, draga mea. Să nu-ți închipui că-s mai bun decât sunt.

— Dar...?

Se ridică într-un cot și se aplecă rugătoare spre el.

— Viața mea e în mâinile tale, ți-am acordat toată încrederea. Pentru numele lui Dumnezeu, m-am și măritat cu tine! Nu crezi că poți măcar să fii sincer? Măcar spune-mi care-i noul meu nume!

Rânjetul devenit deja atât de familiar se așternu pe jumătatea de față neacoperită.

— Este "Moonlight", ai și uitat? Și la fel ca lumina lunii, efemer. Măine pe vremea asta, nu voi fi decât o amintire pentru tine. Până acum, nu te-a rănit nimeni. Dacă vrei să

nu te rănească nici de-acum încolo, vei face exact ce-ți spun. Corbett este la parter. Deja la ora asta se gândește cum să-și încheie afacerea mai profitabil pentru el. Un om căruia ei îi zic "Gaffer" trebuie să apară. Dacă lucrurile merg cum trebuie, îl va ține ocupat pe Corbett câteva ore.

Ascultându-l, lui Cherry îi păru rău că îi acordase încrederea ei atât de devreme. Toată seria de evenimente care i-a adus împreună în această cameră nu însemnase nimic pentru el. O considera o diversiune de moment, ce va fi rapid uitată. Ar fi fost proastă să creadă altceva acum.

Migrena i se înteti, nepermițându-i să-și mai continue șirul gândurilor. Se trânti la loc pe perne.

— Atunci s-a terminat, nu mai avem nimic să ne spunem.

Întinsă pe spate, întoarse capul cât mai departe de protectorul ei mincinos. Credea că va începe să plângă și nu vroia s-o vadă așa.

— Vreau să nu mai vorbești cu mine până plecăm din locul ăsta sinistru.

Somnul o fură din nou și fu pe cale să se cufunde din

nou într-unul, când simți atingerea catifelată a buzelor căpitanului.

– Iubirea mea, mă auzi? Îi șopti el la ureche.

– Da, te aud, răspunse iritată. Și chiar dacă îți sunt nevastă, în mod sigur nu sunt iubirea ta.

– Ești incorrigibilă, draga mea, remarcă el cu satisfacție aparentă. Trebuie să te părăsesc puțin. Promite-mi că indiferent ce auzi în jur – pe scări sau în salon – n-o să faci nicio prostie. Cherry, înțelegi ce-ți spun?

– Din contră, nu mai înțeleg nimic! Bănuiesc că o să cobori să-ți iei partea ta din pradă.

– Până la urmă, cu asta mă ocup.

– "Ocup"? izbucni Cherry. Asta e pentru tine? O meserie? Atunci renunță acum, cât mai poți. Vii dintr-o familie bună, n-o nega. Mi-am dat seama din manierele și vorbirea ta că te-ai născut gentleman. Gândește-te la cei dragi! Ce ar simți dacă ar afla ce ai ajuns? Renunță la piraterie și ia drumul Orientului sau Indiilor de Vest, să-ți faci un rost cinstit.

– Și dacă ți-aș spune că nimănui nu-i pasă cât de mult m-am prăbușit? Atunci ce-ai face, Charity? N-ai veni cu

mine?

Cherry se blocă. Nu se așteptase să-i răspundă cu o asemenea ofertă. Ezită, tulburată nu atât de ideea că i se ceruse să lase tot și să se dedice unei vieți fără siguranța zilei de mâine, ci de realizarea că asta i-ar fi plăcut cel mai mult. În fond, ce avea de pierdut? În afară de mătușa Phoebe din Ickenham, nimănui nu-i mai păsa de ea. Și ideea de a se angaja ca bonă sau însoțitoare plătită nu-i mai surâdea. Era prea independentă ca să se dedice unei vieți de servitor. Atunci, de ce n-ar profita de ocazia care tocmai apăruse? Dar răspunsul ei întârzia să vină. Nu vroia să cedeze atât de repede în fața acestui amant profesionist.

— Te rog, nu fi absurd, răspunse într-un final. Îți dai și tu seama că n-ar funcționa. Am profitat de pe urma generozității tale destul, căpitane. Nu pot să-ți cer să-ți sacrifici și libertatea pentru mine. Nu cred că ne-am potrivi.

— Înțeleg, zise căpitanul. Crezi că ți se potrivește mai bine să fii însoțitoare plătită. Iar cum eu nu sunt o persoană tocmai respectabilă și perspectivele mele nu

sunt foarte promițătoare...

Charity izbucni, ca răspuns la tonul lui plin de ironie.

– Ba din contră, domnule! Colonelul m-a învățat că un bărbat adevărat își face singur viitorul!

– Dar o femeie? Întrebă căpitanul. O femeie necăsătorită și fără niciun ban? Știi foarte bine că n-are nicio șansă. Și tu cu atât mai puțin, pentru că, în ciuda a ceea ce crezi, ai fost înzestrată cu o frumusețe răpitoare. Cum ai putea să-ți găsești ceva de lucru? Ce nevastă ar vrea să te țină în casă, prin preajma soțului ei? Cât timp ar trece până ai atrage afecțiunea unui mascul din familie care te va obliga să-i fii amantă? Meriți mai mult de-atât. Eu măcar îți ofer șansa să rămâi femeie cinstită.

– Și pentru asta îți mulțumesc, răspunse Charity repede. Dar eu m-am obișnuit să am singură grijă de mine de când sunt mică. Nici eu nu vreau un înger păzitor, cum nici tu nu vrei povara unei soții. Îmi pare rău, căpitane, dar nu pot accepta un asemenea sacrificiu din partea ta.

– Atunci, se pare că ne aflăm într-un impas, și nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne jucăm cărțile care

ne-au fost date.

Căpitanul se ridică și porni spre dulap cu un aer de finalitate care o făcu pe Cherry să vrea să-l cheme înapoi. Deschise dulapul și apăsă în placajul de lemn din spate. Charity se ridică în capul oaselor și urmări cum fundul dulapului se lăsă împins într-o parte, descoperind un pasaj întunecos.

– Vino, spuse căpitanul întinzând o mână după ea și una după lumânare. Noua ta locuință va fi mai puțin confortabilă, dar va fi mult mai sigură.

Traversară pasajul îngust până ajunseră față în față cu un zid. Căpitanul acționă un mecanism și reuși să-l deschidă. Trecură pragul înalt și intrară într-o celulă de doi pe patru, în care se aflau doar un scaun de lemn și o măsuță. Cherry se panică instantaneu. Singura cale de acces în celulă era pasajul îngust prin care veniseră. Nu era deloc aerisit, pentru că nu existau uși sau ferestre. Apoi căpitanul, așezând lumânarea pe masă, traversă la peretele opus și cu vârful pumnalului desprinse un panou bine ascuns.

– Stinge lumânarea, îi ordonă lui Charity și ea se

conformă imediat.

Trase panoul complet, descoperind o fereastră înaltă, fără sticlă.

O briză puturoasă umplu celula cu mirosurile pieței Smithfield. Fereastra se căsca peste Fleet Ditch, două etaje mai jos. Vizavi, la vreo douăzeci de metri, era un bloc de chiriași.

— Mai sunt două ore până răsare soarele. E timpul să cobor, anunță căpitanul ușor aplecat peste fereastră. În curtea din spate ardea un foc în jurul căruia se strânseseră mai mulți nenorociți, încercând să se încălzească.

Într-un final, Moonlight se întoarse de la fereastră cu un sentiment de fatalitate.

— Cu puțin noroc, o să vin după tine înainte să cânte cocoșul. Dar dacă se întâmplă să nu mă mai întorc...

Puse mâna pe o scândură rezemată într-un colț.

— Traversează curnva Fleet Ditch până în casa de vizavi. Și de acolo ia-o spre sud, spre Hanul Saracen's Head, de pe Snow Hill.

Scoase o punguță din sânul cămășii și o lăsă pe masă.

– De acolo, vei putea cumpăra un bilet pentru diligența de Ickenham, să-ți vezi mătușa.

– Nu!

Cherry fu dintr-o dată cuprinsă de spaimă.

– Vino cu mine! Acum! În clipa asta! Sunt prea mulți, n-ai cum să le faci față! Corbett te urăște. Abia așteaptă să te-ngroape! E capabil de orice, căpitane!

– Și ce dacă abia așteaptă? Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș zice că te temi pentru mine.

Cherry se bâlbâi.

– Nor... normal că mi-ar părea rău să pățești ceva. Mi-ar părea rău pentru oricine m-a ajutat în felul în care m-ai ajutat tu. Și dacă e s-o luăm așa...

O sclipire zglobie îi luminează ochii.

– Cui îi place să devină văduvă înainte să fi devenit mireasă până la capăt? Va trebui să port haine negre pentru tine; și negrul e o culoare care nu m-a prins niciodată.

Fără alt avertisment, cele două brațe puternice o înhățară și o traseră mai aproape.

– Ești sigură că asta-i tot? Sau cumva te temi că o să-ți

fie dor de mine... măcar puțin?

– Ești detestabil! răspunse Chery, adulmecându-i mirosul de tutun amestecat cu apă de mare și săpun de bărbierit. Ce vrei de la mine? Sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine, dar dacă vine vorba de altceva... de-abia te cunosc! Nici măcar n-am avut privilegiul de a-ți vedea fața. Și acum ai de gând să te arunci în ghearele morții și eu n-am nici cea mai vagă idee de ce!

Moonlight o strânse mai tare și-și lipi buzele de ale ei. O sărută fără să se grăbească, explorându-i locurile nemaiaținse până atunci. Se lăsă condusă de el într-atât încât atunci când sărutul se consumă, rămase agățată de el, prea amețită să-și mai susțină propria greutate.

Oftă profund și se cuibări la pieptul lui.

– Ai trișat, se plânse femeia. Mi-ar plăcea să nu mă mai iei așa, când îți vine tie. Nu e cinstit să profiți de mine, când știi că n-am puterea să-ți rezist.

– Atunci, îmi voi cere scuze pentru îndrăzneală. Dar nu-mi cere să regret, pentru că nu pot.

O mai sărută o dată pe frunte, părintește.

– E timpul să plec.

Luă lumânarea și trecu pe lângă Cherry, făcând câțiva pași prin pasajul întunecat. Se întoarse o clipă și vru să adauge ceva, dar renunță și în schimb schiță un salut înainte să dispară. Ușa alunecă în urma lui, și femeia îi ascultă pașii depărtându-se, până nu-și mai auzi decât propriile bătăi ale inimii.

Se așeză pe scaunul de lemn nelăcuit și se holbă absentă în întuneric. Era în sfârșit singură; doar ea și gândurile ei.

Capitolul 5

Căpitanul Moonlight lunecă rapid pe scări și se opri în holul întunecat care dădea în salon. Era mult mai liniștit decât în urmă cu o oră. Îi zări pe pirății de pe Esterbridge adunați la o singură masă. Corbett ședea în capul mesei, pe un scaun înalt, cel mai apropiat de șemineu. Moonlight își plimbă insistent ochii de la masă la ușa de serviciu din apropiere.

— Deci Gaffer încă n-a sosit, deduse căpitanul cu o satisfacție amară. Și du pă cum arăta Corbett, așteptarea îi măcina toți nervii.

Căpitanul mascat se rezemă de perete, pregătindu-se de o lungă așteptare. Dar în timp ce-i urmărea, gândurile lui zburară inevitabil la frumusețea închisă un etaj mai sus.

Rareori reușiseră oamenii să-l surprindă, dar fata colonelului îl luase pe nepregătite cu rugămintea ei de a renunța la viața din afara legii. Nu se așteptase să se implice într-atât, după ce o salvase din încurcătura în care singură se vârase. Puțini oameni ar fi făcut-o. Mai puțin surprinzător a fost felul în care-i refuzase protecția. Un zâmbet subtil îi luminează fața, când se gândi că e la fel de încăpățânată ca tatăl ei, care, spre deosebire de alții din vremea lui, refuzase să profite de poziția lui și să-și umple cuferele cu galbeni. Aceeași soartă o aștepta acum și pe fiica lui, o viață modestă aleasă în locul uneia necinstite. "Modestă" era frumos spus dacă avea de gând să se angajeze, mai ales în urma incidentului de pe Esterbridge.

Orice urmă de melancolie dispăru de pe fața lui. Cunoștea foarte bine elita Londrei și știa că povestea domnișoarei Priscilla Harcourt despre indiscreția

guvernantei se va împrăști prin toate cercurile orașului, eliminând orice șansă de angajare pentru Charity Wade. Cu toate astea, cauza ei nu era încă pierdută. Folosindu-se de relațiile lui, avea capacitatea să salveze reputația acestei tinere. Dar pentru asta era foarte important să nu fie descoperită la Red Lion.

Dar cum Gaffer continua să întârzie, exista o mare posibilitate să nu mai aibă loc nicio intervenție în acea noapte. Corbett era singurul care-l cunoștea pe acest finanțator din umbră al tuturor afacerilor necurate. Dacă Gaffer scăpa în seara asta, cel mai probabil n-ar mai fi existat altă ocazie să-l prindă.

Din fericire, așteptarea luă sfârșit. Corbett se ridică de pe scaun, anunțând astfel prezența unui omuleț firav, tras la față și cu păr rar și soios. Doar ochii îi jucau vioi în orbite. Se așeză pe bancă lângă Corbett și trase perdeluța separeului.

Moonlight se strecură în liniște până aproape de ei și trase cu urechea la discuție.

- Văd că nu te-ai grăbit deloc. Unde naiba ai umblat?
- Sunt un om ocupat, domnule Corbett, răspunse

nou-venitul. Ai fi uimit câte probleme îmi necesită atenția.

– Da' nici nu mă interesează! se răsti Corbett. Am eu problemele mele! Principala acum, este un hoț care se dă drept asociatul meu.

– A, da! Căpitanul Moonlight, murmură individul cunoscut doar sub numele de Gaffer. Omul tău mi-a vorbit de el. Un hoțoman foarte harnic, aș putea spune. Ce vrea de la mine?

– Nu știu, nu mi-a spus.

– Păcat. Atunci, poate poți să-mi povestești cum te-ai încurcat cu el.

– Mi-a oprit trăsura într-o noapte, când mă întorceam de la Bagnigge Wells. Avusesem o întrevedere foarte avantajoasă cu soția unui nobil important. Aveam scrisori incriminatoare de pe urma cărora puteam scoate oricând câteva sute de lire. Tălharul mi le-a furat, și nu banii. După care a avut îndrăzneala să le folosească împotriva mea. Cel puțin una din scrisorile alea mă poate ruina. N-aș mai putea să-mi arăt fața în înalta societate, și asta nu ți-ar conveni nici ție, până la urmă.

– Mă surprindeți, domnule Corbett, răspunse Gaffer. Dacă scrisoarea era atât de periculoasă, eu unul aş fi avut mai multă minte decât s-o port asupra mea. Aş fi ars-o, mai mult ca sigur.

– Şi eu la fel, dacă aş fi avut timp! Doamna tocmai mi-o înmânase în schimbul câtorva de-ale ei. Şi pe lângă asta, a fost vina ta! Dacă mi-ai fi dat ce ți-am cerut! Te-am anunțat că sunt în pericol. Hangiul îmi umbla printre lucruri când eram plecat, nu puteam să le las la îndemâna lui.

– Cum să faci una ca asta? râse Gaffer. Mai bine le-ai lăsat să fie furate de un hoț obișnuit.

– Nu! Nu unul obișnuit. Pe zi ce trece, îmi dau seama că nu e nimic obișnuit la el. E de viță nobilă, jur pe ce-am mai scump. Şi ciudățenia nu se oprește aici. Ştia cumva de mica noastră afacere. Ştia totul despre planul nostru de infiltrare în echipajul unei corăbii pe drumul ei de întoarcere, de spionii noştri care aşteaptă pe mal şi dau vestea că vasul a intrat în golf, totul! Ştia până şi de tine. Ştia şi numele, "Gaffer". Nu-l subestima. E periculos.

– Atâta timp cât am arma îndreptată spre el, nu văd

niciun pericol. E doar un om, Corbett. Și oamenii pot fi sacrificați. Sau ți-ai pierdut vâna?

— Lua-te-ar dracu! lătră Corbett. Am destulă vână, după cum s-ar putea să afli și tu într-o bună zi! Are scrisorile! Până nu aflu unde le ține și dacă a apucat să le folosească, nu mă pot atinge de el. E "cineva", mă-nțelegi? Și e șiret!

— Atunci, de ce l-ai mai adus aici? Cât de prost poți să fii să aduci dulăul la vizuina vulpii?

— Eu nu i-am spus nimic! A apărut pe corabie când am acostat. E al naibii de enervant să-l vezi că-ți știe fiecare mișcare! Nu pot să-nțeleg cum a știut că mă voi duce la Lisabona să mă sui pe Esterbridge. Am plecat ca de obicei în compania comercianților independenți. Astora mai bine li se taie limba decât să-și trădeze oamenii. Și totuși, mă pomenesc cu el! Căpitanul Moonlight, mândru ca un păun.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că cel mai bine ar fi să te las să te descurci cu acest Moonlight, observă Gaffer. Îți sugerez să scapi de el cât de repede poți.

Se auzi zdrăgănitul înfundat al monedelor.

– Asta e leafa oamenilor. Te rog să le transmiți că nu voi mai avea nevoie de serviciile lor în viitorul apropiat. Îmi amân operațiunile, oricât mi-ar dispăcea.

– Le amâni? Le suspenzi, vrei să spui. De ce? întrebă Corbett, vizibil îngrijorat.

– E mai prudent, ținând cont că lui Colquhoun i s-a aprobat să aducă poliția aici. Da, e adevărat. Știu de la o sursă de foarte mare încredere. Colquhoun și-a propus să curețe portul de pirați. Până ne vom convinge cât de eficace e metoda lui, va trebui să ne umplem altfel buzunarele. Voi avea urechile ciulite, evident, dar te sfătuiesc să nu încerci să mă contactezi în niciun fel.

– Pe dracu! se înfurie Corbett. Ce-ncerci să faci? Știi bine că partea mea la afacerea din seara asta face mai mult decât ce-i în punguța asta! Mie ce-mi mai rămâne, după ce-mi plătesc oamenii?

– Din păcate, nu te pot ajuta, răspunse Gaffer, neimpresionat de ieșirea asociatului lui. Ai fost imprudent. Mi-ai pus anonimatul în pericol. De unde știu eu că acest căpitan Moonlight nu este unul din agenții lui Colquhoun sub acoperire? Acum, n-am altă alternativă

decât să las prada unde e, până putem s-o împărțim. Va trebui să aștepți până atunci pentru partea ta de bani.

Corbett explodă.

– Asta s-o crezi tu! Mie-mi trebuie banii ăia acum!

Moonlight, care ascultase tot, era impresionat de calmul lui Gaffer.

– Ar trebui să-nveți să te-mpaci mai bine cu lumea, Corbett. Dar cred că-mi permit să-ți dau câteva lire avans.

– Câteva lire? Am datorii la cămătar de câteva sute! Ce să fac cu câteva lire?

– Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta cu mai mult momentan. Poate te dai la fund câteva săptămâni, sugeră Gaffer indiferent. Măcar la țară scad șansele să mai faci alte datorii.

Moonlight zâmbi răutăcios. Gaffer făcuse o eroare de calcul. O fugă la țară i-ar fi înrăutățit lui Corbett situația considerabil. Dar poate exact asta spera.

Căpitanul își scoase pistolul din teacă. Toate instinctele îi dictau că trebuie să intervină. Pe unde o fi umbând Judd?

– Dacă nu mai ai altceva de adăugat, cred că întâlnirea

s-a terminat. Am să plec și eu atunci. Nu de alta, dar ar fi un mare ghinion să mă intersectez cu căpitanul Moonlight.

– Așa e, răspunse Corbett rece. Dar mai mare ghinionul ar fi să te intersectezi cu mine!

Moonlight se năpusti înainte să audă sfârșitul frazei. Se ridică în picioare și trase perdeaua separeului la o parte.

Corbett încremeni cu mâna pe punga de bani. În partea cealaltă a mesei era Gaffer, holbându-se îngrozit la cuțitul care-i ieșea din piept.

– Tu! mârâi Corbett, schimonosit de ură.

În clipa în care Gaffer se prăbuși inert pe podea, un strigăt puternic umplu sala.

– Poliția portuară! Nu mișcă nimeni!

Tot ce a urmat s-a petrecut cu o viteză amețitoare. Un pistol se descărcă în aer în spatele lui Moonlight. Salonul erupsese într-un va-carm de urlete, focuri de armă și geamuri sparte. Corbett, profitând de neatenția căpitanului, îl izbi în tâmplă cu punga de monede grele. Moonlight se feri, dar apucă să vadă un pistol în mână

atacatorului său – o scânteie scurtă, urmată de o împușcătură. Moonlight se clătină înapoi și Corbett fugi pe lângă el spre ieșirea din bucătărie.

Moonlight, șchiopătând după el, își ridică pistolul și trase un foc.

La auzul primelor focuri de armă, Charity sări în picioare. Se temu pentru îngerul ei păzitor. Primul gând a fost că domnul Corbett l-a omorât cu sânge-rece, dar încet-încet rațiunea se instalează din nou.

Se așază la fereastra întunecată și ascultă infernul de jos. Experiența acumulată în campaniile din India îi dictă că nu are loc o crimă, ci o luptă în toată regula.

"Cine lupta cu cine? Și unde era căpitanul?" Se zbătea între dorința de a coborî și promisiunea că nu va ieși din cameră. Nu ieși, dar scoase pistolul rămas de la colonel și-l armă.

Nu știa dacă trecuseră zece minute sau treizeci. Avea nervii înținși la maximum. Fiecare minut în celula aceea lugubră părea o eternitate. Începu să se plimbe prin cameră, făcând în minte scenarii întregi. Inima îi sări în piept când i se păru că aude pași prin pasajul secret. Speră să se deschidă ușa și să apară căpitanul, înalt și în mantia lui de satin, dar ținu pistolul atîntit spre ușă pentru orice eventualitate. Dar nu veni nimeni. Varianta revenirii lui începu să pară tot mai puțin probabilă. Ridică scândura din colț, dar o trânti la loc imediat.

— Nu... Nu încă.

Prefera să-i înfrunte pe Corbett și pe piratii lui, decât să traverseze pe scândura aia șubredă. Sau poate doar amâna inevitabilul. Inima îi zvâcnea de fiecare dată când imaginea căpitanului Moonlight, mort într-o baltă de sânge, i se strecura în cap. Poate era timpul să accepte această realitate. Ba mai mult, era timpul să-și accepte propria identitate. Era fată de colonel! Moartea a stat cu ei la masă în destule ocazii și le furase mulți oameni dragi. Ar fi trebuit să știe să-și controleze mai bine sentimentele, anume pentru a evita astfel de momente.

– Destul, Charity Wade! strigă ea, exasperată. Este arogant și extrem de încăpățânat! Ce vină ai tu că a ales să-și sape singur groapa?

Da, dar datorită acestei firi mai era în viață acum. Alesese s-o salveze, punând-o pe a lui în pericol. Și asta îl făcea cel mai generos om pe care-l cunoscuse până atunci. Atât cât îl puteai "cunoaște" pe acest individ enigmatic. Și ceea ce o mai preocupă fură propriile ei reacții la sărutările lui, pe care le inițiasse cu o frecvență alarmantă de când s-au cunoscut.

– Dumnezeu! se îngrozi. Doar nu se îndrăgostea de el! De acest bărbat pe care-l văzuse pentru prima dată în urmă cu șase ore. Nu, normal că nu. Atrasă, cel mult. Ce femeie n-ar fi fost? Dar în niciun caz îndrăgostită. Probabil reușise să atingă un anume sentiment de singurătate care se acumulase de la moartea colonelului. Îl cunoscuse pe acest cuceritor puternic, curajos și mai ales fascinant, în circumstanțe solicitante, într-un moment al vieții în care se simțea foarte vulnerabilă. Această "îndrăgostire" – nu voia să folosească termenul "pasiune" – avea să-i treacă odată ce avea să-și reia viața

normală.

Concluzia la care ajunsese nu reuși să-i aline teama pentru soarta căpitanului. Nu mai făcea față stresului. Se repezi la ușa secretă, dar când s-o atingă, aceasta zbură într-o parte.

– Cherry! Slavă Domnului că n-ai pățit nimic!

Cherry tresări la atingerea mâinilor puternice.

– N-am pățit nimic?! M-ai speriat de moarte când ai intrat!

Surâsul mândru al căpitanului o irită peste măsură.

– Da? Îmi pare rău, ar fi trebuit să te strig înainte.

– Am fost la un pas să-mi descarc pistolul în tine. Dar lasă astea. Spune-mi ce s-a întâmplat!

– Mai încolo, zise căpitanul și se duse țință la scândura subțire. Mai întâi, trebuie să te scoatem de-aici. N-ar fi în avantajul nimănui să ne găsească Colquhoun în vizuina asta de bandiți. Haide, ajută-mă!

Cherry simți un gol în stomac.

– Poliția? Aici?

Strânse mai bine pistolul la piept.

– Chiar în spatele meu. În câteva minute or să dea

buzna, îi răspunse manevrând scândura astfel încât capătul depărtat să se rezeme de una din ferestrele blocului dărăpănat de dincolo.

Când se întoarse, un junghi puternic îl trecu printre coaste și-l dezechilibra. Se propti în ultima clipă de rama ferestrei. Cherry veni imediat lângă el.

– Ești rănit! exclamă îngrijorată.

Bărbatul o privi tăios, ochii lui lucind în întuneric.

– Mai ușor, iubita mea. Mă faci să cred că te-ai temut pentru viața mea.

– Te-nșeli amarnic, răspunse Cherry, refuzând să lase garda jos. Dar e atât de grav?

– N-avea grijă! o ridică el de bărbie. N-am nimic.

În secunda următoare zbură pe fereastră și făcu trei pași pe scândură. Îi înținse mâna firească, ignorând cu totul golul care se căsca sub picioarele lui.

– Crede-mă, Cherry. E ca și cum te-ai plimba prin Hyde Park, o încurajă de pe scândura șubredă. Doar să ții privirea înainte și să nu te uiți în jos!

Cherry se strâmbă, nemulțumită. Ura înălțimile. Dar mai bine murea decât să i-o spună căpitanului.

– Nu-ți face griji în privința mea! îi răspunse și se bucură că vocea ei părea calmă, deși avea inima cât un purice. Am înfruntat pericole și mai mari și după cum vezi, sunt aici să le povestesc!

Cele două mâini se întâlniră și femeia făcu primul pas pe scândură. Deși n-o arăta, căpitanul era foarte încântat de bravura fetei, dar degetele ei înghețate îi trădau spaima.

O ținu strâns în timp ce lemnul scârțâi amenințător sub ei. Porniră cu pași mici, luptându-se cu vertijul care încerca să se instaleze.

– Când erai în India, spuse el, avansând, i-ai văzut vreodată pe țărani cum scot apă?

Înnebunise? Ce relevanță aveau întrebările astea la două etaje deasupra râpei?

– Folosesc un denkli, răspunse totuși, încercând să-și ascundă uimirea. Ca un fel de pârghie cu o găleată la un capăt și o greutate la celălalt.

Pășea încet, punând un picior în fața celuiilalt.

– Exact! Un bărbat stă la centrul de greutate și merge când spre un capăt, când spre celălalt. Cam cum facem

noi acum.

– Ești nebun! declară Cherry. Întotdeauna discuți fleacuri când mergi în echilibru?

Moonlight râse melancolic, fără să-i răspundă la întrebare.

– Superb loc, India... Nu te gândești să te întorci?

Cherry se încruntă, neașteptându-se la o întrebare atât de personală. Mai făcu doi pași până să-i răspundă.

– E singurul loc pe care pot să-l numesc "acasă", normal că mă gândesc la el.

Nu-i mai specifică faptul că gândul o bântuia în fiecare noapte, ocupându-i toate visele. Sau gustul amar pe care i-l lăsaseră ultimele amintiri. India o lăsase fără mamă pe când avea doar trei ani, și pe urmă, nesatisfăcută, i-a luat și tatăl.

Dacă intenția căpitanului fusese s-o distragă de la înălțimea ce se căsca sub picioarele lor, reușise admirabil. Străbătuse mai bine de jumătate fără să-și dea seama. Dar chiar în clipa aia scândura pârâi lung și se îndoi sub greutatea lor.

Cherry îngheță, cu respirația tăiată, convinsă că în

orice secundă lemnul va plesni, condamându-i la moarte în bălțile murdare de pe Fleet Ditch. Într-o fracțiune de secundă, îi blestemă pe Corbett, pe Moonlight și destinul care o adusese aici.

Moonlight o strânse mai tare de mâna fără vlagă.

– Ușor, copilă. Câțiva pași mai avem. . .

– De câte ori să-ți mai spun că nu sunt un copil!

Sunt. . .

Își lăasă fraza neterminată la auzul unui strigăt depărtat.

– Aici, băieți! Am găsit o văgăună! Da, da!

– Nu! șuieră Moonlight. Nu te uita înapoi!

Degeaba. În virtutea instinctului, Cherry privi înapoi. Își pierdu concentrarea și se dezechilibra, legănându-se înainte și înapoi, îngrozită de propria greșală. Picioarele îi alunecară și începu să se prăbușească, uimită de cât de îngrozitor de "real" părea totul. Un braț o înhăță puternic de talie și o ridică înapoi. Își înfipse unghiile în carnea salvatorului, lipindu-se cât mai aproape de el, umezindu-i gulerul cărnășii cu lacrimi. Îi era prea frică să mai deschidă ochii. Pu ținii pași rămași se lăasă purtată de bărbatul ei. Moonlight o coborî în siguranță prin

fereastra scorojită.

Sări și el pe podea și trase scândura după el pentru a tăia calea urmăritorilor. Se întoarse în sfârșit la Cherry, nu-și putea stăpâni tremurul; genunchii păreau s-o lase din clipă-n clipă.

Moonlight o trase în brațele lui, iar ea simți o imensă recunoștință. Oftă adânc și tremuratul încetă.

– Îți mulțumesc, șopti.

Cuvinte simple, care totuși reușiră să-l mai înveselească pe căpitan. Îl încerca un puternic sentiment de culpabilitate; crezuse că o poate purta cu vorba până pe partea cealaltă, și greșeala lui putea s-o coste viața. Și acum, în loc să i-o reproșeze, ea îi mulțumește.

O înjurătură aruncată dinspre Red Lion îl trezi la realitate.

– O mie de draci! Au fost aici, domn'locotenent, mă jur! Nici n-au plecat demult, vedeți? Praful e încă răscolit.

Moonlight nu mai scoase un sunet.

– Au traversat în cealaltă clădire printr-un vechi truc al contrabandiștilor.

Vocile se auziră tot mai slab în timp ce părăsiră odaia

secretă. Moonlight o strânse mai aproape pe Cherry.

– Mă tem că vom mai avea nevoie de curajul tău, draga mea. Încă n-am scăpat.

Femeia inspiră adânc și se desprinse din mâinile lui, răspunzându-i cu toată fermitatea de care era capabilă.

– Te asigur că mă simt bine, căpitane. Eu sunt gata, dumneata?

Căpitanul o strânse mândru de mână și porniră împreună spre ieșirea din cameră. Prin ușa șubredă, putură distinge lumina de pe coridor.

– Stai așa, meștere!

O namilă se ridică dintr-un morman de zdrențe și le tăie calea.

– Nu poți să intri așa în casa omului. Și mai ales, nu poți să pleci așa.

Cherry încercă să distingă gazda prin întuneric, dar tot ce putu zări fu că e un tip solid și că miroase a usturoi și ceapă.

– Așa este, acceptă căpitanul, scoțând o monedă din buzunar și aruncându-i-o. Eram doar în trecere.

– Trăsni-m-ar! încercă bănuțul între dinți. Un ban de

aur dacă nu mă înșală gustul!

– Ia-l ca pe-un cadou de plecare, răspunse căpitanul strecurând-o pe Cherry pe ușă. Dacă întreabă cineva, nu ne-ai văzut!

– Nici pomeneală, meștere! Bătrânu' Jack n-a văzut nimic! Îi urmă strigătul răgușit pe hol.

Câteva minute mai târziu, ieșiră pe o alee dosnică și ciuliră bine urechile după orice semn de urmărire. Dar cu excepția unui câine neobosit, noaptea era liniștită și-și putură continua liniștiți drumul.

Învăluite în ceața dimineții, până și prăvăliile înghesuite erau mai puțin respingătoare. Cherry se gândi că și dacă ar fi cunoscut mai bine orașul, tot s-ar fi rătăcit prin labirintul de curți și ulițe prin care o ducea căpitanul.

Într-un final se opriă la poarta unui vechi hotel. Traversară o curte încercuită de balcoane elegante și alte galerii. Fermecată de frumusețea lor, Cherry nici nu observă când căpitanul se clătină și căzu într-un genunchi, ținându-și mâna ascunsă sub manta. Se repezi la el, curpinzându-l alarmată după umeri. Dar când îi

văzu chipul palid și broboanele de sudoare adunate pe frunte, se cutremură.

– Îmi pare rău, Cherry, iubito... murmură și ochii îi luciră nefiresc în spatele măștii. Mă tem că drumurile noastre se despart aici, la hanul Saracen's Head.

Scoase o pungă cu bani de la cingătoare și i-o înmână, alături de o hârtie destul de îngălbenită.

– Dacă o să pot, o să am grijă să-ți fie trimis cufărul cu lucruri. Dar până atunci, sunt destui bani aici ca să ajungi la Ickenham. Să ții bine de certificat... ți-l vor cere la anularea căsătoriei.

– Dar... începu Cherry, dar degetul căpitanului o reduse din nou la tăcere.

– Nu accept comentarii, draga mea. Nu e timp... Acum, urcă. Vorbește cu doamna casei; e o femeie bună la suflet, care nu te va întreba de ce n-ai bagaje.

– Atunci, nu mă va întreba nici despre soțul meu care e bolnav și are nevoie urgentă de doctor?

Charity refuza să se miște de lângă el. Rănitul se forță să-și îngroașe vocea.

– Un doctor mi-ar mai lipsi! Sau ai uitat că sunt un

fugar căutat de oamenii legii?

– N-am uitat, căpitane. La fel cum n-am uitat că mi-ai salvat viața. Nu vreau să-ți am moartea pe conștiință.

– Atunci, poți sta liniștită, draga mea...

Și făcu efortul supraomnesc de a se ridica în picioare. După cum vezi, viața mea nu se află deloc în pericol.

Cherry își ridică palma lipicioasă de sânge, sângele lui!

– Mă minți! Mi-ai spus că n-ai pățit nimic!

Îi luă mantaua cu intenția de a-i vedea rana, dar căpitanul îi prinse încheietura la timp.

– Nu contează, oricum.

Cherry se încruntă și-l privi drept în ochi.

– Ai atât de puțin instinct de conservare, încât preferi să mori decât să mă lași să te ajut? Vino cu mine înăuntru, căpitane. Acum!

-- Copil prostuț... se depărtă de ea și se agăță de gratiile porții. Știi bine că nu trebuie să fim văzuți împreună, cu atât mai puțin să împărțim o cameră ca soț și soție.

– De ce? Crezi că reputația mea este mai importantă decât viața ta?

Căpitanul îi zâmbi vesel.

– Am avut onoarea să fiu legat de o femeie frumoasă și curajoasă – chiar dacă doar pentru câteva ore – dar înțelegerea a fost de la început: este ceva temporar! N-am să te las să-ți distrugi viitorul pentru un simplu gest.

– Un simplu gest! Dar măcar lasă-mă să te însoțesc până la destinație. Uită-te la tine, de-abia te ții pe picioare.

Era perfect conștient de starea lui. Cu fiecare minut, se simțea și mai slăbit. Cherry îi luă brațul și și-l trecu peste umeri, săltându-l de mijloc cu cealaltă mână. Era rândul ei să-l care acum.

– Unde mergem, căpitane?

– Leather Lane, la Black Bull. Nu e departe. Nu ți-a mai spus nimeni că ești teribil de căpoasă?

– De nenumărate ori, răspunse ea, susținându-i jumătate din greutate și târându-l afară din curte. Acum taci și păstrează-ți energia.

O vreme, nu mai sc〓aseră niciun sunet. Căpitanul se străduia să nu alunece într-o îmbietoare inconștientă. Îi era frig. Niciodată nu-i fusese mai frig. Fiori reci îi înțepau

corpul, îngreunându-i respirația. În mod ciudat, frigul îl ținea lucid, ajutându-l să revadă episodul tot mai clar – flacăra pistolului, Corbett îmbrâncindu-l și fugind pe ușă, coridorul gol și realizarea zguduitoare că piratul îi scăpase.

De ce? Cum? Cum de se alesese iar praful de toate planurile lui? Era același blestem care-l urmărise toată viața; care-i luase cariera și pe William. Își aminti de Arabella, care jurase să-l aștepte. Era vina lui că o pierduse. Îi alunecase printre degete cum îi alunecase acum Corbett, chiar vipera care o corupsese și apoi o abandonase. Din cauza lui urcase Arabella stâncile în ziua aceea fatidică și se aruncase în spumele învolburate ale mării. Ar fi trebuit să rămână alături de ea. Pacea de la Amiens, acea falsă pace care-l adusese din nou pe malurile Angliei, venise prea târziu. Cât de prost fusese să meargă mai întâi la arhiepiscop pentru certificatul de căsătorie, în loc să fugă direct acasă în Devon, sau și mai bine în Cornwall, la Arabella. Cât ar fi contat o singură zi. Ar fi fost destul ca în locul funeraliilor să aibă loc o nuntă.

Gândise cu voce tare, fără să-și fi dat seama. Delirul îl

eliberă de torturile care-l chinuiseră pe parcursul ultimelor luni. Nopti întregi își plănuse răzbunarea până în cele mai mici amănunte. Gaffer murise, dar Corbett, arză-l-ar focul, scăpase.

Cherry îl lăsa să vorbească. Își mușcă buzele când îl auzi șuierând o serie de înjurături mai violente decât orice auzise din gurile soldaților. Cât trecuse de când traversaseră scândura? Un sfert de oră? Douăzeci de minute? Dar de când fusese împușcat? Își pierduse cunoștința mult prea repede. Atât de grav să fi fost? Începu să se teamă că nu vor ajunge la timp la un doctor. Trebuia să-i găsească un loc cald și să-i oprească sângerarea. Simțea că-l pierde. Încercă să-l readucă la realitate.

— Căpitane, ascultă-mă! Eu nu cunosc drumul, trebuie să rezisti să-mi spui pe unde s-o luăm. Mă auzi, căpitane? Vorbește-mi!

Vocea ei reuși să-l trezească pe rănit pentru câteva secunde, atât cât să artiuleze:

— E chiar acolo, Cherry, draga mea. La capătul uliței.

Nici nu-și aminti cum urcase scările cu el în cârcă și

cum reuşise să descuie uşa apartamentului. Ca întotdeauna, ultimii paşi fură cei mai grei, împleticindu-se prin camera de zi până la dormitor, unde-l trânti pe împuşcat în pat. Acesta căzu inert pe cuvertură, trăgând-o şi pe ea cu el. Femeia încercă să se desprindă de sub braţul lui şi să se ridice în picioare. Văzându-l la lumina lumânării, se îngrozi de cât de palid se făcuse.

Fără niciun cuvânt îi desfăcu mantia şi i-o azvârli cât colo. Ceea ce văzu îi confirmă temerile. Toată partea stângă a cămăşii era îmbibată cu sânge. Mai văzuse oameni răniţi şi ştia că prioritară era extragerea glonţului, pentru a nu se infecta. Se părea că Moonlight era mai norocos decât îi plăcea să creadă: bila de plumb trecuse milimetric printre coaste şi ieşise pe sub omoplatul stâng. Cu siguranţa unui doctor, Cherry adună de prin casă câteva spirtoase şi nişte cârpe curate şi puse o oală la fiert. Curând, avea să înceapă curăţarea răni.

Charity se așează obosită pe scaunul de lângă pat. Căpitanul zăcea acum sub pături, gol, cu excepția bandajelor curate din jurul pieptului. Erau încă atâtea de făcut. Cineva trebuia să pregătească o masă caldă pentru pacient și jupânul deja se interesase de soarta chiriașului său. Domnișoara Wade se simțea cu atât mai mult datoră să găsească o explicație convenabilă și pentru prezența ei în cameră.

Și cu toate astea, nici nu se sinchisi să se ridice de pe scaun. Prefera să analizeze chipul adormit dintre perne. I se părea absurd că nici măcar nu roșise când îl dezbrăcase pe bărbat, în schimb nu îndrăznise să se atingă de ultimele două articole: masca și eșarfa neagră care-i acoperea părul. Păstrarea anonimatului, chiar și în situația dată, fusese o chestiune de încredere. Și totuși, ar fi cazul, realiză ea. Se îndoia că se prezentase administratorului și vecinilor sub identitatea căpitanului Moonlight.

Se gândi chiar mai departe. Pentru a putea să rămână alături de el ca să-l îngrijească, trebuia să dovedească jupânului că are tot dreptul. Și pentru asta, trebuia să-i

știe numele.

Alte urgențe puteau aștepta, dar această dilemă nu! Se întinse după certificatul de căsătorie și-l deschise. Se uită peste semnătura pastorului Wilcox, și peste literele lăbărtate ale unui anume Jack Tully și ale lui Tim Adderby, pe care-i pusese probabil ca martori. Numele ei era scris foarte citet – surprinzător pentru starea în care era în momentul ăla – la fel și al mirelui.

Îl privi indignată pe căpitan. Se aplecă și-i dezlega eșarfa din jurul capului. Își plimbă cu afecțiune degetele peste fruntea lui, jucându-se cu o șuviță care se desprinsese de claiă blondă. Apoi, cu inima bubuind, îi îndepărtă masca.

Avea un chip colțuros și ferm, după cum indicase și bărbia. Avea pomeții ascuțiți și fruntea lată și inteligentă. Nasul acvilin îi dădea aspectul unei păsări de pradă. Cherry își plimbă degetele și peste buzele subțiri și sensibile, pe care avusese plăcerea să le cunoască deja. În somn, cutele din jurul gurii erau mai puțin pronunțate, făcându-l să pară un adolescent.

Ochii femeii urcau și coborau de-a lungul conturului

de sub așternut. Își amintea cum sărise pe punte prima dată, sau cum cârmise barca piraiților, făcând slalom printre stânci, și mai recent, când o salvase de la o cădere ce avea toate șansele să-i fi fost fatală. Îi era greu să-l vadă așa, neajutorat și vulnerabil.

Cât de ciudat i se părea că trecuseră prin atâtea, și totuși, știa atât de puține despre el. Nici măcar numele. Zâmbi ușor când reciti certificatul de căsătorie. La numele mirelui, o mână sigură iscălise "John Darcy Clair de Lune". Era numele pe care i-l dăduse preotului la Red Lion.

Clair de Lune. Așa spuneau francezii la "Moonlight", clar de lună.

Capitolul 6

Charity se bucură să vadă că soția jupânului era o femeie bună la inimă. Era evident că doamna Haggerty prinsese drag de căpitan, care mai mult ca sigur o îmbrobodise cu șarmul său diavolesc, atent dozat, astfel încât să nu ajungă până la suspiciunile domnului Haggerty. Soțului nu prea îi convenise când chiriașul lui dispăruse peste noapte și revenise în zori cu o "nevastă" de care nu se obosise să sufle o vorbă până atunci. Dar doamna Haggerty, mămoasă din fire, nu numai că-și trimise soțul după doctor, care întâmplător era la Black

Bull, dar se oferi s-o ajute pe Charity cu tot ce putea.

Îl ținură pe căpitan nemișcat, în timp ce doctorul examinează rana. Un domn între două vârste, cu trăsături rafinate, domnul Ingles câștigase imediat încrederea femeilor. Părea oricum mult mai calificat decât doctorii din Carnatic. Poate asta îi explica și curiozitatea, pentru că de destule ori își ridică ochii din rana pacientului pentru a o studia pe soție. Într-un final, i se adresează.

– Mi se pare, doamnă Clair de Lune, că vă pricepeți. Iertați-mi curiozitatea, dar unde ați învățat?

Cherry trase cuvertura peste goliciunea pacientului și-i verifică pulsul. Era mai scăzut decât sperase, dar măcar era constant.

– Tatăl meu a fost militar în Carnatic mai bine de douăzeci de ani. A luptat în alianța care l-a învins pe Tippu Sahib. Am ajutat la îngrijirea răniților în repetate rânduri.

Ochii albaștri ai doctorului o măsurară din spatele ochelarilor fără rame.

– Așa se explică, atunci. Spune-mi, cât de des se obișnuiește pe fronturile străine să fie luate femei în

spitalele de campanie?

– Nu se obișnuiește, domnule. Dar tatăl meu era o minte luminată care considera, chiar dacă superiorii săi nu erau de-acord, că o femeie nu e atât de delicată precum se crede.

– În cazul tău, trebuie să-i dau dreptate. Soțul dumitale e un bărbat foarte norocos. Îndrăznesc să spun că i-ai salvat viața. Este mai mare păcatul că-n zilele noastre nu poți merge liniștit pe stradă fără să fii agresat de bandiți.

Charity, conștientă că-i sunt urmărite reacțiile, îl conduse până în camera de zi.

– Din păcate așa este, domnule.

Scoase săculețul cu bani din mantaua soțului său și numără plata pentru doctor. Acesta se aplecă și-i șopti răspicat.

– Doamnă... hm... Clair de Lune, nu mi-e foarte clar ce se întâmplă aici, și nici nu vreau să mă prefac că înțeleg. Dar din câte văd, vă aflați într-o oarecare dificultate. Eu sunt în oraș doar până mâine, apoi mă întorc în Yorkshire. Soția mea este o fire bolnăvicioasă,

iar eu sunt adesea chemat pe teren zile întregi. M-ar încânta să știu că are cineva grijă de ea în timpul ăsta.

Își drese glasul.

– Ce încerc să vă spun, doamnă Clair de Lune, este că dacă aveți nevoie de ajutor sau măcar un adăpost, sunt sigur că soția mea vă va primi cu bucurie la noi în casă.

Cherry rămăsese cu spatele întors spre doctor în tot acest timp. Jupâneasa trebăluia prin dormitor și probabil nu auzise nimic. Tânăra se îndreptă de spate și se răsuci spre el.

– Ce vă face să credeți că avem nevoie de ajutor?

– Nu vreau să mă amestec în treburile dumneavoastră, dar mi se pare evident. Sunt căsătorit de douăzeci de ani, nu pot să nu observ absența oricărui obiect de proveniență feminină, nici măcar o agrafă de păr, doamnă. Scuzați-mă că o spun, dar asta e locuința unui burlac.

Cherry îi zâmbi malitios.

– Aveți un bun simț de observație, doctore Ingles. Și sunteți foarte amabil că vă interesați. În ciuda altor circumstanțe, un fapt rămâne în picioare: bărbatul din

camera cealaltă e soțul meu. Am și certificatul de căsătorie. Nu-l voi lăsa — nu pot — până nu-l știu în afara oricărui pericol

— Înțeleg, răspunse doctorul. Poate chiar mai multe decât credeți. Căpitanul Clair de Lune este într-adevăr un bărbat norocos.

— Este? îi vârî Cherry banii în mână și-l fixă din priviri. Vă rog, trebuie să știu adevărul. Își va reveni?

Ingles o bătu prietenește pe dosul palmei.

— Hai, hai. Nu e cazul să dai curs fricii; nu după ce ai fost atât de curajoasă. Nu te voi minți. Mă tem că e încă devreme, și rănilor de tipul ăsta sunt înșelătoare, se pot infecta oricând și atunci... știi și tu ce se întâmplă. Pe lângă asta, a pierdut mult sânge. Ținei capul ridicat, dacă poți, și toarn-i cât mai multă fiertură pe gât. E un bărbat rezistent, din câte-mi pare. Și să știi că în momente ca astea, cel mai bine fac nu medicamentele, ci dragostea unei femei.

Adăugă că-i va vizita dimineată, și o sfătui să se odihnească și ea. Apoi salută zgomotos, pentru a fi auzit și de jupâneasă și ieși, lăsând-o pe Cherry singură și

întrebându-se: "Dragoste?" De-ar fi știut el adevărul. Nici nu realizează că doamna Haggerty începuse să-i explice ceva.

– Poftim...? se scuză Charity, punând ordine în gânduri. Puteți repeta, vă rog?

– Am spus doar că doctorul Ingles are dreptate, doamnă, repetă cucoana cu ochii plini de milă. Ar trebui să vă întindeți, măcar o oră-două. Nu vă faceți griji, Molly e fată bună și va avea grijă de bărbatul dumneavoastră.

Se făcuse dimineată. Parcă nici nu trecuseră atâtea ore de când își suise Charity bărbatul în pat. Acum zăcea nemișcat, probabil în comă. Momentan, nu putea decât să-l vegheze și să aștepte. Dar oboseala aproape o paralizase și pe ea. Dacă soțul ei ar fi avut nevoie de ajutor, n-ar fi putut să ~~i-l~~ ofere. Trebuia să încerce să adoarmă, măcar.

– Foarte bine, doamnă Haggerty, zâmbi într-un final. O să mă întind pe canapea a, dar numai pentru o oră-două. Și doar dacă îmi promiteți că Molly mă va trezi la cea mai mică schimbare în starea soțului meu.

Se întinse apoi pe canapea și se lăsă învelită de doamna Haggerty. "John Darcy Clair de Lune". Chiar

dacă nu era numele lui adevărat, i se potrivea de minune. Acestea fură ultimele ei gânduri înainte să cadă într-un somn adânc.

Charity tresări din somn. O mână o scutura de umăr.

— Doamnă Clair de Lune! Vă rog, doamnă, treziți-vă!

Încercă din răputeri să deschidă pleoapele pentru a distinge mai bine chipul tânăr și stropit cu pistrii. O recunosc pe fiica de cincisprezece ani a jupânesei și sări din pat.

— E-n ordine, Molly, m-am trezit. Spune-mi.

— E vorba de căpitan, doamnă. Îndrugă lucruri înspăimântătoare.

Charity își netezi hainele pe lângă ea și se repezi în camera cealaltă. Se întunecase și se lăsase frigul. Nici nu era de mirare, ceasul arăta ora nouă.

— Molly, de ce m-ai lăsat să dorm atât?

Privi silueta întinsă în pat. Dârdâia și avea fruntea acoperită de sudoare.

– De când e așa?

– Nu de mult timp, vă jur! Am făcut așa cum mi-ați spus. Am venit după dumneavoastră chiar când a-nceput să se zvârcolească.

– Ai procedat bine, o liniști Charity și-i înmână un bănuț de aur. Acum, du-te și spune-i mamei tale să aducă niște fiertură, dacă se poate.

Fata făcu o plecăciune stângace și fugi pe ușă. Cherry smulse pătura de pe canapea și o așternu peste căpitan, îndesând marginile după saltea. Atâtă focul din șemineu și lăsă ușa dintre camere larg deschisă, apoi reveni lângă bolnav. Mai văzuse simptomele astea în urma pierderii de sânge.

Jupâneasa întră pe ușă cu ceai cald și un castron de supă.

– Doamna Hagge rty, slavă Cerului! exclamă Charity. Tare mă tem să nu se fi agravat.

– Nu vă faceți griji, doamnă. Încercați să-l țineți, ca să-i torn asta pe gât.

Doamna Haggerty așeză tava pe noptieră și trecu de partea cealaltă a patului.

— M-am gândit că i-ar prinde bine niște ceai de salcie. E cel mai bun în cazurile astea. Ceaiul și supa or să-l scape de friguri.

Charity îl prinse pe căpitan de bărbie și-i îndesă lingura între dinți. Încercară să-i toarne ceaiul pe gât, dar bolnavul se zbătea prea tare. Cu toate astea, se simți un oarecare efect, din moment ce jumătate de oră mai târziu frisoanele se mai amelioraseră. N-a durat mult, însă; cum se mută Cherry pe scaun, pacientul începu să se zvârcolească din nou.

— E o minciună! strigă el, răsucindu-și capul pe pernă. Ea aici, vă spun! Chiar eu am adus-o la bord!

— Evident că ai adus-o, căpitane, îl mângâie Charity. Dar acum trebuie să stai liniștit

— Va blestem! se ridică bolnavul în capul oaselor și o prinse pe Cherry de brațe. Încercați să mi-o furați!

Femeia simți cum i se usucă gura la vederea furiei oarbe din ochii lui.

— Nu, căpitane. Ești bolnav. Eu încerc să te vinăc.

Căpitanul se încruntă la auzul vocii și furia dispăru treptat din ochii lui.

– Tu... Te cunosc. Copil prost, n-ar trebui să fii aici.

Își slăbi strânsoarea.

– Nu-ți bate capul cu asta, căpitane, răspunse Charity calm, deși inima îi bubuia. Nu eu sunt în pericol. Acum, dă-mi drumul și întinde-te la loc. O să ți se deschidă rana dacă te încordezi.

– Care rană? încercă să-și amintească. A, da... Corbett!

Se prăbuși din nou, în delir.

– Corbett... trebuie să-l găsesc. Nu poate să-mi scape acum...

Charity îl acoperi până la gât și încercă să-i mai dea niște ceai.

Pe măsură ce treceau orele, căpitanul dezvăluia tot mai mult despre trecutul lui. Cherry nici nu se mai miră de felul în care cârmise soțul ei nava piratilor în susul Tamisei; era de așteptat din partea unui căpitan în slujba marinei britanice. Îi îngheța sângele în vene când auzea toate pericolele prin care trecuse acest aventurier: bătălii, dueluri, oameni de sub comanda lui pe care-i condusesese

la groapă, delirul provocat de febră le amintea pe toate. Unele amintiri se repetau aproape obsesiv: ordine primite în India, moartea fratelui și bincînțele, amintirea celei pe care o iubise și o pierduse, Arabella.

Dacă cineva i-ar fi spus lui Charity cu o zi înainte că urma să aibă accese de gelozie numai la auzul numelui altei femei, l-ar fi făcut nebun. Dar asta fusese înainte să-l cunoască pe căpitanul Moonlight. Acum, găsea chiar deplasat să nu se fi implicat deloc. Citise că doctorii sunt anume instruiți să nu investească sentimente în relațiile cu pacienții lor, și acum înțelegea de ce. Deveni conștientă, în timp ce-i ștergea transpirația de pe frunte și gât cu un burete, că renunțase demult la orice detașare profesională.

Încă de la început se simțise atrasă de acest bărbat învăluit în mister. Cât de armonios se împleteau în el pericolul cu noblețea. Se lăsase sedusă de ceea ce se ascundea în spatele măștii, acel țel ascuns care-i punea viața în mișcare. Nu mai exista nicio îndoială acum că era vorba de Corbett și de aducerea acestuia în fața justiției.

Cât de mult trebuie s-o fi iubit pe Arabella, dacă

alesese să-și sacrifice cariera pentru ea. Cine era această femeie de fapt? Meritase o asemenea iubire? Ce o împisese să se arunce în gol? Oare aflase de întoarcerea căpitanului în Anglia și nu înțelegea de ce întârzie s-o viziteze? Îi era frică să dea cu ochii de el? Acționase din rușine sau din disperare?

Căpitanul mormăi ceva și își flutură brațul prin preajma ochilor. Charity înțelese mesajul și scăzu lumina lămpii.

Smaraldecke și diamantele îi luciră neașteptat în jurul degetelor. Își ridică mâna la lumină. În toată busculada, uitase de inel. Își simți imediat obrații roșind și realizează în acea clipă ce-și dorise de fapt cel mai mult: ca ea, Charity Wade, să fie iubită ca o soție. Sau mai mult, să fie iubită atât cât fusese și Arabella.

Se blocă, mima lubându-i în piept. Ce-o fi fost în mintea ei? N-avea cum să se fi îndrăgostit de el. În niciun caz ei, Charity Wade, care se considerase întotdeauna o tânără cu picioarele pe pământ. Ce-ar fi zis colonelul, dacă ar mai fi trăit? Cum ar fi permis ca singura lui fiică să cadă pradă farmecelor unui hot de rând? Era prea

absurd. "Absurd?" interveni vocea rațiunii. Cine s-o fi înțeles mai bine decât colonelul Travis Wade, care pe când era doar un tânăr ofițer se îndrăgostise nebunește de fiica unui nobil? Acesta fusese și motivul exilului în India. Își sacrificase cariera militară pe bătrânul continent, dar plecase în Orient alături de mireasa lui: lady Alisha Greenville. Mama lui Charity preferase așadar să piardă privilegiile clasei sale, decât să renunțe la bărbatul pe care-l iubea. Putea Cherry să acționeze altfel?

Își reformulă argumentele în minte. Exista o diferență capitală. Colonelul o iubea pe mama ei atunci când plecaseră împreună, în timp ce căpitanul Moonlight nu dă doi bani pe soarta ei.

Din fericire, chiar atunci rănitul se lăsă într-un nou delir, distrăgându-i atenția de la propriile gânduri. Când doamna Haggerty veni spre dimineață să-l îngrijească și ea pe căpitan, Cherry se trânti în sfârșit pe canapea și căzu pe loc într-un somn profund, fără vise.

– Au fost patru zile și tot atâtea nopt, observă doamna Haggerty, privind-o dezaprobată pe soția căpitanului. Mănânci cât o vrăbiuță și nu ieși deloc la aer. Dacă o ții tot așa, doamnă, o să mă pomenesc că vă torn amândurora ceai pe gât.

Charity își studie imaginea în geam, și fu nevoită să admită că nu era în cea mai bună formă. Era palidă, în ciuda bronzului, și slăbise la față. Umbre vinete îi încercuiau ochii. Trebuia să găsească o modalitate să se întremeze, mai ales că simțea că momentul de criză nu fusese încă depășit.

"Diseară", se gândi Cherry, fără să știe ce o făcea atât de convinsă. Căpitanul se zbatuse toată ziua sub pături, chinuit de puseuri de febră. De câteva ori fusese nevoie de ambele femei ca să-l ținuiască la pat. Cherry dormi pe apucate, moțâind în scaun, până când doamna Haggerty o sfătui să ia una din cămășile curate ale căpitanului și să se întindă câteva ore, până stă rochia la spălat. Astfel, reuși să doarmă aproape o oră.

Când se trezi, analiză lucrurile într-o nouă lumină. Era imposibil ca doamna Haggerty să nu fi observat nimic

suspect în povestea cu jaful și hoții din stradă, cum pe bună dreptate atrăseseră atenția doctorului și jupânului. Și cu toate astea, preferase să-și țină bănuielile pentru ea. Draga doamnă Haggerty; avea într-adevăr principiile unei lady.

— Mă voi retrage acum, doamnă. Vă doresc o noapte ușoară. Dacă aveți nevoie de ceva, nu trebuie decât să sunați.

Charity o privi cu ochii umezi.

— Vă mulțumesc pentru toată bunătatea cu care ne-ați tratat. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără dumneavoastră. N-am cuvinte să vă...

— Dumnezeu să vă aibă în pază, doamnă! Nu trebuie să-mi mulțumiți! Am văzut cum vă îngrijiți bărbatul și nu pot decât să mă bucur pentru el. Vedeți dumneavoastră, în tinerețe a avut parte de o mare decepție. I-am văzut-o adesea în ochi, în ciuda firii lui vesele. Dar acum că v-a găsit, sunt sigur că o să uite. Îl faceți dumneavoastră să uite, sunt sigură de asta.

Charity oftă și evită privirea blândă a jupânesei.

— Aici vă înșelați, doamnă. Eu... nu voi mai fi aici când

se trezește. Cu puțin noroc, nici nu va ști că am fost aici.

Doamna Haggerty se uită mirată la ea.

– Ce-s aiurelile astea? Sunteți soția lui. Doar n-o să-l părăsiți acum că v-a găsit. Sunteți doar obosită și nu știți ce vorbiți.

– Ba știu foarte bine ce vorbesc, răspunse Charity. Adevărul e că am nevoie de ajutorul dumneavoastră și al domnului Haggerty, să aveți grijă de el după plecarea mea. Trebuie să știu că pot avea încredere în domniile voastre.

Se simți datoră să dea unele explicații femeii care-i ajutase cu atâtea.

– Vedeți, căpitanul m-a luat din milă, ca să mă salveze de niște oameni răi. Niciodată nu s-a pus problema să fie o căsătorie adevărată. Dacă n-am fi fost jefuiți în stradă, și dacă n-ar fi fost rănit încercând să mă apere, aș fi fost la mătușa mea acum și mariajul ar fi fost deja anulat.

– Anulat? Ca și cum n-ar fi fost? întrebă jupâneasa, uimită.

– Știu că sună incredibil, dar trebuie să mă credeți. Căpitanul și-a riscat viața ca să mă salveze pe mine. Am

stat doar până m-am convins că nu va muri din cauza mea. Iar acum că pericolul a fost îndepărtat, voi dispărea din viața lui. Îi datorez asta, doamnă Haggerty. Promiteți-mi că nu-i veți spune cine l-a îngrijit.

– N-o va ști de la mine, confirmă jupâneasa sec. Și nici de la Tom al meu. Dar tot nu vă cred că nu simțiți nimic pentru el. Mă cam pricep, așa să știți.

Îi făcu cu ochiul.

– Dacă-l părăsiți acum, vă veți întreba mereu cum ar fi fost dacă v-ați fi urmat inima și nu cine știe ce principii tinerești.

Charity nu avu replică la vehemența doamnei Haggerty. Nu mai scoase niciun cuvânt până ieși aceasta, dând din cap nemulțumită.

Ochii tinerei alunecară spre șuvița care se încăpățâna să atârne peste fruntea căpitanului. Cu un gest reflex o netezi la loc și-și odihni mâna pe obrazul lui neras.

În mod cu totul neașteptat, deveni conștientă de virilitatea formei de sub pături, și un val de dorință pe care nu știa că-l are îi năvăli prin vene. Simți o uriașă afecțiune pentru îngerul ei păzitor. Cu greu rezistă

tentației de a-și lipi buzele de ale lui. "Și ce te oprește?" îi șopti o voce lăuntrică. "Cine ar ști și cui i-ar păsa?"

Îngrozită de propriile gânduri, își luă mâna ca opărită. Nu putea să renunțe la orice urmă de decență. Firește că ea ar fi știut și că i-ar fi păsat. N-o satisfăcea argumentul "căsătoriei". Și nici faptul că era femeie și avea propriile nevoi. Se măritase cu el știind că n-avea să-i fie niciodată soție până la capăt; și chiar dacă nu putea să nege ce simțea pentru el, nu putea să-l condamne la o căsnicie pe care nu și-o dorește. Ar fi însemnat să-i trădeze încrederea. Cu toate astea... dacă ar fi fost alte circumstanțe, s-ar grăbi așa să dea cu piciorul fericirii pe care i-o rezervase destinul?

Realiză că nu cunoaște răspunsul la această întrebare.

— O, Doamne, e adevărat! se trânti ea în scaun.

Într-adevăr, îi furase inima. Și, după cum spusese și doamna Haggerty, avea să se întrebe mereu cum ar fi fost să-și ducă datoria matrimonială până la capăt — să-l iubească și să fie iubită — pentru că se îndoia că vor mai avea ocazia.

Își rezemă capul în coate pe așternut. Nu trebuia să

mai gândească așa. Pe semne vorbea oboseala din ea.

Oftă prelung și deși își repetă că trebuie să se ridice, adormi pe loc.

Frigul din cameră o trezise; probabil se stinsese focul. Un sentiment de îngrijorare îi alungă și ultimele urme ale somnului.

Se ridică în picioare, privind către pacient. Inima i se urcă în gât, când îl văzu. La un moment dat pe parcursul nopții se dezvelise și acum zăcea gol, fixând-o cu o privire arzătoare. Cherry inspiră adânc, aproape dureros.

– Căpitane? întrebă încet.

Se aplecă peste pat, încercând să-l atingă. Era atât de rece! Îl strigă din nou, de data asta cu mai mult curaj.

– John?

El îi prinse încheietura fără un cuvânt. Charity se sperie, dar în sinea ei se bucură că e viu. Pentru câteva

secunde, se temuse că...

Nu-și duse gândul până la capăt. O strânse și mai tare și o trase mai aproape.

– Nu, căpitane! Vă faceți rău singur!

O trase mai aproape, nedezipindu-și ochii de ai ei. Devenea tot mai clar că n-o aude. N-ar fi avut cum. Era pierdut într-un vis din alt timp și alt spațiu. Dar dorința din ochii lui era destul de reală. Și dintr-o dată, Cherry deveni conștientă de chinul soțului ei și se hotărî să-l ajute cât poate.

Se sui cu ambii genunchi pe pat și se întinse să-l sărute. Îl auzi gemând și palmele lui puternice o traseră peste el.

– Arabella... șopti el.

Charity ezită câteva clipe, apoi răspunse.

– Da, iubitul meu. Sunt aici.

Mai era o oră până să răsară soarele. Cherry păși în liniște prin cameră. Se clăti pe față și se îmbracă, apoi își descâlci părul și-l prinse într-un coc deasupra cefei. După o serie de procese de conștiință, luă cinci lire din săculețul căpitanului și le puse la brâu la rochiei, alături de certificatul mototolit de căsătorie. Își luă mantaua și mai trecu o dată pe la căpitan.

Dormea liniștit acum; pieptul i se ridica și cobora cu fiecare respirație. Îi mai mângâie o dată obrazul aspru. Era încă rece, dar îi mai revenise culoarea în obraji.

Momentul de criză trecuse în timpul nopții și febra n-avea să mai revină. Urma să se însănătoșească pe zi ce trece, ceea ce însemna că prezența ei nu mai era necesară.

Își scoase inelul și i-l puse la loc pe degetul mic unde-l purtase și până atunci, ca să-i amintească de dragostea sa pierdută și de răzbunarea pe care trebuia s-o ducă la capăt. Îl blestemă pe Corbett din tot sufletul. Înțelesese că acest conflict nu se putea încheia decât cu moartea unuia dintre ei.

Ea, în schimb, n-avea de gând să-și mai bată capul cu

asta. Soarta lor n-o mai privea. În câteva momente urma să iasă pe ușă și să nu-l mai vadă niciodată. Dar chiar și așa, nu regreta nimic. Pentru câteva ore trecătoare, aflase cum e să stea în brațele bărbatului pe care-l iubești.

Cu inima îngreunată, se aplecă și-l sărută ușor pe frunte.

– Adio, iubitul meu. Să ai grijă de tine.

Apoi se îndreptă spre ușă și ieși din cameră.

Capitolul 7

— Cherry, draga mea! o strigă mătușa Phoebe în timp ce umplea două ceșcuțe. Mai stai mult la fereastră aia, sau vii să-ți bei ceaiul? E păcat să se răcească. Mai ales că doamna Whitcombe s-a dat peste cap să ne aducă plăcinta cu mere direct din cuptor. Și cunoscându-te pe tine, sunt sigură că nu vrei s-o superi pe doamna, nu-i așa?

Charity, care până acum urmărise copiii patinând pe lacul înghețat, trase conștiincios jaluzelele și se întoarse, afișând un zâmbet larg.

– Așa de rea am fost? Biata mătușă Phoebe. Mă tem că n-am fost tocmai cea mai plăcută companie în ultimul timp. Curând, o să-ți dorești să mă trimiți la Jericho.

– Nici vorbă! protestă mătușa, amestecând zahărul cu o linguriță. Știi foarte bine că mi-a plăcut fiecare moment petrecut împreună aici. Adevărul e că m-ar bucura să știu că rămâi aici. Nu m-am înțeles cu Travis în multe, dar pentru un lucru îi sunt recunoscătoare – mi-a trimis-o pe fiica lui să aibă grijă de mine la anii grei ai bătrâneții.

Charity o cercetă puțin pe mătușa ei. De la părul roșu-auriu, neatins de încărunțeală și prins într-o grămăjoară de bucle, la papucii de casă ascuțiți și asortați cu capotul, era un monument de eleganță. Nu părea să fi trecut de patruzeci de ani. "Desigur, se apropie de vârsta a doua, și asta o sperie" se gândi Charity. "Dar mai are ceva până la anii grei ai bătrâneții".

– În ultima vreme am ajuns să regret tot mai mult, continuă Phoebe, că n-am avut copii. Știu că n-am gândit așa la vremea respectivă; eu și Wilfred eram prea ocupați cu călătoriile ca să mai simțim lipsa unei familii. Dar după cum vezi, el s-a dus...

Rămase puțin pe gânduri, iar expresia ei trăda o uriașă vulnerabilitate. Se redresă repede însă, alungând toate gândurile negre.

– Morții cu morții, viii cu viii. Probabil nici n-aș fi fost cine știe ce mamă. Și oricum, te am pe tine acum. Ești singura familie care mi-a mai rămas, și te previn, deja am ajuns să te văd ca pe fiica pe care n-am avut-o niciodată. Ceea ce ne aduce la subiectul pe care voiam să-l discut cu tine de ceva timp. Viitorul tău, dragă.

Charity, care se gândise doar la viitor și la nimic altceva de când venise la Ickenham, fu luată prin surprindere.

Ajunsesese la mătușa ei la sfârșitul lui noiembrie și nici până în ianuarie nu primise un răspuns la anunțul publicat în Times sau de la agenția de șomaj la care fusese nevoită să se înscrie într-un final. Cele cinci lire furate de la căpitan se terminaseră de mult și acum depindea exclusiv de generozitatea mătușii sale. Se bucura că măcar nu trebuise să-i ceară haine mătușii – asta chiar n-ar fi avut cum să explice – din moment ce cufărul cu lucruri ajunsesese chiar cu două zile

înaintea ei. O întâmplare fericită, pentru care probabil trebuia să-i mulțumească lui Judd Hopkins; el părea să-l fi adus, după descrierile mătușii.

Ce omuleț ciudat era acest marinar. Oare cât de apropiat era de fapt de căpitan? Îl cunoștea destul de bine încât să știe de apartamentul de la Black Bull? Îi cunoștea pe soții Haggerty? O fi aflat de chinurile prin care a trecut căpitanul? Și mai ales, ce o fi gândit când a ajuns cu cufărul la Ickenham și proprietăreasa nu era acolo să-l ia în primire? O fi înțeles că a petrecut acele patru zile cu căpitanul Moonlight?

Realiză că nu era exclus ca bătrânul să fi dedus ce a urmat după lupta de la Red Lion, mai ales rolul jucat de ea în însănătoșirea căpitanului. Sângele îi inundă obraji; chiar dacă nu voia să recunoască, o parte din ea sperase că Moonlight va afla cumva despre eforturile ei.

Dar asta nu mai avea pic de însemnătate acum. Era o nebunie din partea ei să mai alimenteze speranțe naive. Scurta întâlnire cu John Darcy Clair de Lune, sau cum l-o fi chemat, fusese un interludiu, un mic capriciu al vieții, nimic mai mult. Și acum că se afla înapoi în lumea

reală, important era să-și găsească o muncă onorabilă.

În acea clipă, deveni conștientă de privirea mătușii sale.

– Cherry, draga mea, ce s-a întâmplat? Te uitai în gol de vreo trei minute. Sunt sigură că n-ai auzit nimic din ce ți-am spus.

Cherry oftă.

– Mă tem că ai dreptate, mătușă Phoebe. Nu ascultam cu atenție, aveam mintea la altele. Speram atât de mult să primesc un răspuns. Stau aici de mai bine de șase luni și n-am făcut niciun pas spre o situație mai bună de când am venit. Și deși îți sunt atât de recunoscătoare, nu voi putea profita de bunătatea dumitale la nesfârșit.

– Acum vorbești prostii, ripostă Phoebe. Abia de când ai venit tu mi-am dat seama cât de singură ajunsesem. Cu excepția câtorva cafeluțe băute în prezența unei cunoștințe, ajunsesem să mă izolez de tot. Nu m-ar fi mirat chiar să mă țacănesc într-atât, încât să ajung să vorbesc cu petuniile din grădină și să mă arate vecinii cu degetul. Prezența ta m-a adus pe drumul cel bun, așa că putem spune că amândouă am avut de câștigat.

– Dar nici eu, mătușico, nu m-aș fi gândit o secundă ești în pragul nebuniei, se amuză Cherry, așezându-se pe canapea lângă Phoebe și servindu-se cu o ceașcă de ceai. Dacă nu mă înșel, la ora actuală te curtează deja trei pretendenți; poate chiar mai mulți și nu știu eu.

Mătușii Phoebe îi displăcu puțin remarca tinerei.

– Dacă te referi la vecinul meu de peste drum, domnul Hornsby, sau la baronul Chalmsworth, atunci te înșeli amarnic. Erau prieteni buni cu Wilfred și se mai interesează din când în când de sănătatea mea, nimic mai mult.

– Înțeleg, zise Cherry mușcând din plăcinta cu mere. Dar cum rămâne atunci cu Ridgley?

Mătușa Phoebe se înroși toată. Nu atât de rușine, cât de mândria faptului că la vârsta ei mai poate atrage atenția unor bărbați. Cherry o plăcea pe Phoebe, motiv pentru care nu pierdea nicio ocazie s-o tachineze. O plăcuse încă de când îi deschisese ușa prima oară și o primise fără cea mai mică urmă de suspiciune. După obișnuitele întrebări despre moartea fratelui său, viața în India și drumul înapoi în Anglia, Phoebe se convinsese că

musafira ei este fata colonelului și pentru asta Cherry îi era veșnic îndatorată.

– Vrei să-mi spui că acel gentleman este tot un prieten al soțului dumitale?

– Nu, nicidecum, răspunse mătușa meditativ, apoi puse ceașca în farfurioară. De fapt Sinjun era un apropiat de-al tatălui tău. Se știau de la Eton, de unde obișnuiau să se întoarcă împreună de sărbători. Ajunsesem să-l văd ca pe un al doilea frate mai mare. Tocmai s-a întors de pe continent – o misiune diplomatică, bănuiesc – unde probabil a și aflat de Travis. Normal că a fost zguduit și a venit direct să-și exprime condoleanțele, dar atât.

– Și a rămas cu noi și la masa de Crăciun, adăugă Cherry cu o sclipire în ochi.

Bucuria mătușii la vederea nobilului nu trecuse neobservată. Se comportase în preajma lui ca o școlăriță, roșind la fiecare compliment, și defilând în rochia ei albă încoace și-ncolo. Și nici nobilul nu rămăsese de piatră, după cum observase tânăra musafiră. "Ar face un cuplu de minune" se gândi ea.

– Este un domn foarte atrăgător, n-ai spune? întrebă

Cherry, mestecându-și nevinovată plăcinta. Nu știu de ce simt ceva mai mult decât un interes frătesc în relația voastră.

– Bietul Sinjun s-ar rușina la auzul vorbelor tale! o întrerupse Phoebe. Ne cunoaștem de prea mult timp ca să devenim brusc altceva.

Sorbi din ceai, mulându-și buzele pe forma ceștii, asemenea unui sărut. Fusese îndrăgostită de Sinjun Winterbrook cu mult timp în urmă, dar odată ce realizase că afecțiunea nu-i poate fi împărtășită, se reorientase. Nici nu regreta această decizie, pentru că așa îl cunoscuse pe Wilfred, cu care avea să trăiască cea mai frumoasă perioadă din viața ei. Dar acum Wilfred murise și Ridgley intrase din nou în viața ei, răscolindu-i amintiri vechi și pasiuni ce le credea îngropate. "Și ai face bine să le îngropi la loc" își spuse ea. Ridgley era notoriu pentru aventurile lui și nici nu și-ar fi pus problema unei relații onorabile. Își alungă imaginea nobilului din minte și sorbi din nou din ceșcuță.

– Ca să nu mai vorbim, continuă ea, este un aventurier care ține prea mult la propria libertate. E de o vârstă cu

tatăl tău, ne știm de când eram mici. În toți acești ani, n-a dat de înțeles prin nimic că ar avea vreun plan de înșurătoare. Nu trebuie să te gândești la Ridgley în termenii obișnuiți. Nu, nu, draga mea. Și chiar dacă s-ar pune problema, nu mai am de mult vârsta și răbdarea.

Așeză cu atenție ceașca la loc pe farfurie.

— Nu că aș avea de ce să mă plâng; am iubit și am fost iubită, nu mulți apucă să se bucure de asta.

— Bine, mătușă, dacă spui tu... răspunse Cherry, deloc convinsă de spusele lui Phoebe. E totuși păcat. Se ține atât de bine pentru vârsta lui, încât nu mă satur să mă uit la el.

— Nu e nevoie să vorbești de el ca de un boșorog, îi luă Phoebe apărarea, iritată peste măsură de formularea nepoatei sale. La patruzeci și cinci de ani, e în floarea vârstei! Pe lângă titlu și avere, și-a format propriul nume în relațiile internaționale, nu știai asta. Și mai mult, mă-ndoiesc că e altul mai talentat ca el în mânuirea spadei. Pot să spun că nu cred că e femeie necăsătorită în Anglia care nu s-ar bucura să-l aibă pe Ridgley ca bărbat.

— Sunt sigură că ai dreptate, răspunse Cherry,

încercând s-o liniștească pe mătușa sa. Era evident că-l admira pe lordul Ridgley mai mult decât l-ar fi plăcut să recunoască. Poate era nevoie să petreacă mai mult timp în preajma lui pentru a deveni conștientă de propriile sentimente. Și de ce nu, poate era cazul ca nepoțica ei s-o ajute.

— Mie personal mi-a plăcut foarte mult domnul Ridgley.

Îi urmări reacția peste buza ceștii.

— Abia aștept să îl mai întâlnim. N-a spus că l-ar bucura să mai vină într-una din serile astea la cină?

Phoebe, care nu știuse cum să evite subiectul până acum, coborî garda de tot și răspunsul ei veni rece și senin.

— Adevărul e că a trecut pe-aici mai devreme. Când tu ai ieșit să verifici poșta. Am căzut de acord să vină duminică la cină.

Dintr-o dată, se gândi că poate persoana ducelui de Ridgley nu-i rămăsese atât de indiferentă nepoatei sale pe cât crezuse. Și de ce nu, în fond? Poate că Charity Wade era destul de tânără să-i fie ducelui fiică, dar în niciun caz

nu mai era o puștoaică.

Dar atunci, care era motivul acestor întrebări? Încerca s-o încurajeze să se apropie de el, sau tatona terenul propriei seducții?

Phoebe o cunoștea acum destul de bine pe nepoata ei pentru a nu-i pune loialitatea la îndoială. Era, până la urmă, fiica fratelui ei. Dacă Cherry ar înțelege că între mătușa ei și domnul Ridgley se leagă ceva, mai mult ca sigur s-ar retrage. Dar n-ar fi normal ca și ea să facă același lucru? Poate aici era soluția pentru viitorul tinerei, din moment ce cariera de guvernantă părea tot mai puțin plauzibilă.

— Va fi o cină discretă, doar noi trei, îi spuse într-un final lui Cherry. Vei purta rochia albă cu volane și trebuie s-o lași pe Cora să se ocupe de părul tău. Nu, nu, insist! adăugă ea când văzu o expresie de protest pe fața lui Cherry. Ai un păr superb, draga mea, dar momentan e încurcat ca lâna de oaie. Trebuie s-o lași pe Cora să se ocupe. E un magician cu foarfeca în mână.

Charity oftă adânc și-i răspunse cu o încăpățănare care-i aminti femeii de răposatul ei frate.

– Mătușă, ți-am mai spus. Trebuie să arăt așa cum sunt: o femeie care-și caută de lucru. Ultimul lucru care-mi mai trebuie acum este o coafură stilată.

– Înțeleg, așeză Phoebe ceșcuțele cu fundul în sus, conștientă că momentul adevărului tocmai venise. Și dacă nu primești răspuns la anunțul tău, ce-o să faci?

Cherry sări în picioare, simțind ceva nelalocul lui în tonul întrebării.

– Nu contează! Un răspuns tot va veni. Trebuie să vină!

Phoebe o privi pe tânăra nepoată drept în ochi.

– Nu, draga mea. Nu va veni.

Genunchii lui Cherry se înmuiară.

– Nu poți fi sigură...

Dar din ochii mătușii reieșea că da. Întinse o mână către Cherry și o invită să se așeze la loc.

– Te rog, ia loc. Vreau să vorbim.

Cherry ezită, apoi se așeză pe canapea, nedezipindu-și ochii de ai mătușii.

– Am simțit de ceva vreme că te frământă ceva. Ceva ce nu vrei să-mi spui. Și vizita lui Sinjun de azi-dimineață

mi-a confirmat bănuielile.

Tăcu puțin, privind-o pe Charity plină de milă.

– Vreau să știi de la început că nu cred o vorbă din ce se spune; dar trebuie să te întreb, și tu trebuie să-mi spui tot adevărul, dacă vrei să te ajut să salvăm ce se mai poate.

Domnișoara Wade, cu inima cât un purice, se aștepta acum la ce putea fi mai rău.

– Ce s-a întâmplat pe corabia aia, Charity? Cine e acest Bramwell Guilfor, și mai ales cine e lady Priscilla Harcourt, și ce are împotriva ta?

O piatră se ridică de pe inima femeii și se simți atât de ușurată, încât fu cât pe ce să izbucnească în râs. Se temuse că Phoebe aflase cumva de căpitanul Moonlight și de zilele în care îl îngrijise la Black Bull.

– Domnul Guilfor m-a angajat, răspunse redevenind sigură pe sine. Un negustor de mare succes, după cum el singur se laudă. Domnul a fost de acord să-mi plătească drumul în Anglia și să-mi plătească cinci lire dacă, în schimb, am grijă de nepoata lui.

– Cât de generos din partea domnului Guilfor,

răspunse Phoebe sec. Cinci lire, zici.

Cherry găsi momentul propice să mai scape de tensiune și râse în hohote.

– Nu știu dacă "generos" l-ar descrie cel mai bine pe fostul meu șef, dar oferta lui a fost mai mult decât binevenită. Eram destul de sărăcită. Cu câteva săptămâni înainte, fusesem nevoită chiar să amanetez ceasul de aur al colonelului.

– Dumnezeu! exclamă Phoebe. Cum poți s-o spui cu zâmbetul pe buze? Nici nu-mi imaginasem că ești atât de strâmtorată.

– Chiar dacă ai fi știut, nu m-ai fi putut ajuta.

– Dar economiile lui Travis? Pensia lui?

– Eu nu știu nimic de nicio economie. Iar pensia... se pare că a fost o eroare birocratică la biserică. N-am fost niciodată trecută ca beneficiară a lui.

Zâmbi, înțeleghătoare.

– Nu-i purta pică, mătușă. A fost unul din cei mai buni militari ai campaniilor din Indii, dar niciodată n-a avut cap de afaceri. Era prea ocupat să ajute Imperiul.

Phoebe se încruntă.

— Aici nu sunt de acord, draga mea. Mi-l amintesc foarte bine pe fratele meu, Travis Stuart Wade era arogant, încăpățânat, și nu dădea doi bani pe problemele altora!

— Chiar așa era! Întări Cherry senin. Dacă ar fi fost altfel, n-ar mai fi fost "colonelul". Dar asta nu înseamnă că nu i-a păsat de mine. I-a păsat chiar foarte mult, în felul lui neobișnuit.

— Atunci, de ce nu te-a trimis acasă, în Anglia? Era soldat, ar fi trebuit să știe în ce situație te-ar pune dacă ar păți ceva pe front.

— A adus vorba o dată sau de două ori, când eram mai mică.

Ochii lui Cherry se umplură de lacrimi și vocea începu să-i tremure.

— Dar nici nu m-am gândit să-l părăsesc. Nici pe el, nici India. Era singura lume pe care o cunoscusem, și trebuie să mărturisesc că m-am bucurat de mult mai multă libertate decât aș fi primit într-un pension de fete. Bănuiesc că acum trag ponoasele. Dacă aș fi fost mai puțin sigură pe capacitatea mea de a rezolva situații în

momente de criză, n-aș fi căzut în plasa unei găsculițe răsfățate, lipsită de scrupule.

– Te referi la lady Priscilla Harcourt, nu-i așa? Vorbește-mi puțin despre ea și nu sări peste detalii. Mă interesează foarte mult.

Cherry îi povesti de la început, amintindu-și cele șase luni pe mare și opririle de pe coasta Africii, piperând relatarea cu umorul ei specific, până într-un final, când ajunse la episodul cu lady Priscilla și la confruntarea cu Blake Corbett.

– Tot ce-mi mai amintesc, este cum lady Priscilla declara că eu mă strecurasem afară să mă întâlnesc cu Corbett și ea venise să mă salveze de propria rușine.

Îi păru ciudat cât de mult se detașase de întreaga întâmplare. Povestind-o, avea impresia că i se întâmplase altcuiva. Adevărul era că după ce avea să urmeze, accidentul cu Priscilla Harcourt părea nesemnificativ. Din păcate, ramificațiile incidentului o urmăriseră așa cum spusese tânăra lady.

– Bănuiesc că varianta domnișoarei Harcour a fost cea prezentată de duce.

Phoebe ridică o sprânceană la auzul sarcasmului.

— Să nu-ți închipui că s-a bucurat să mi-o spună. E un individ discret, crede-mă.

Se încruntă ușor, gândindu-se dacă să continue sau nu.

— Ba chiar a sugerat să aplaneze întreg conflictul, întâlnindu-se mâine în zori cu acest domn Guilfor. O idee nebunească, i-am spus, care-i pune în pericol toată cariera. Nici acum nu sunt sigură că l-am convins să nu mai meargă de fapt.

Cherry se cutremură. Un duel între Ridgley și Guilfor! Era o nebunie și o crimă! Cu toate astea, nu putu să nu se simtă măgulită de eroismul lui Ridgley, gata să riște totul pentru o persoană pe care tocmai o cunoscuse. Dar fără îndoială n-o făcea pentru ea, ci pentru Phoebe.

— Îmi cer iertare, mătușă... Ar fi trebuit să-mi dau seama că lordul Ridgley nu se angajează în bârfe lipsite de temei. Sunt sigură că avea cele mai bune intenții; voia să ne avertizeze că lady Priscilla a făcut exact cum și-a propus. Și acum, iată-mă! Nu mai pot prezenta încredere niciunei familii și trebuie să plec imediat.

– Să pleci? exclamă femeia mai în vârstă. Nu fi absurdă, Cherry!

Cherry se ridică agitată în picioare.

– Dar trebuie! Nu e clar că prezența mea aici va aduce numai nenorociri?

– Cătuși de puțin, o liniști Phoebe cu un zâmbet marțial. Poate a trecut ceva timp de la ultima ieșire în înalta societate, dar te asigur că numele doamnei Wilfred Willington-Smythe are în continuare greutate. Îndrăznesc să spun că e legat de jumătate din nobilimea Anglici.

– Și chiar dacă este, nu contează, o contrazise Cherry, nevrând altceva decât să fugă în camera ei și să găsească singură o soluție. Nu doamna Willington-Smythe caută să se angajeze.

– Nu, acceptă Phoebe după un moment de ezitare. Dar ea este cea care va sponsoriza nepoatei sale ieșirea în societate.

Cherry rămase tablou. O "ieșire în societate"? Era destul de grav că o amestecase pe mătușă în toată povestea asta. Numele lui Phoebe n-avea cum să iasă neșifonat. Se simți cuprinsă de rușine, apoi copleșită de

un sentiment rece de neputință. Chiar și un criminal are ocazia să pledeze în favoarea propriei nevinovății, dar nu și Charity Wade, a cărei singură vină fusese că încercase să salveze o copilă de prostiile propriei vârste.

Își apăsă tâmplele cu degetele, devenind tot mai conștientă de migrena care se instalase. Nu știa cum să fugă mai repede din încăpere, cât mai departe de singura persoană care-i ținea partea în toată povestea și care acum îndruga ceva despre rochii și pălării, "poate nu chiar atât de multe ca la ieșirea mea, pentru că bugetul e mult mai restrâns, dar ne vom descurca".

— O să fie bine, Charity, trebuie să ai încredere în mine, atâta tot. Am încă destui prieteni, cunosc încă destui oameni. O să fie mai dificil la început, dar vor înțelege repede că nu ești omul pe care-l descriu gurile rele. Trebuie să rezistăm cu stoicism. Dacă fugim acum, draga mea, nu vom face altceva decât să dăm crezare minciunilor.

Cherry cedă în fața mătușii Phoebe și încercă să schițeze un zâmbet.

— Știu că ai dreptate. Vorbești exact ca bunul colonel.

Dar asta nu schimbă cu nimic situația. Nu te pot lăsa să faci asta pentru mine, Phoebe. Nu pot să te implic și mai mult și cu atât mai puțin nu te pot lăsa să intri în buget pentru mine.

– Ești chiar impertinentă, draga mea. Ce fac cu banii mei, mă privește!

– Așa este, încercă Cherry să fie cât mai convingătoare. Doar că intenționezi să mă faci pe mine beneficiară. Și nu pot să accept asta. Nu pot!

– De ce? Ți se pare că sunt bani din milă? Phoebe se ridică exasperată și începu să umble prin cameră. Ești la fel de încăpățânată ca taică-tu! Și de zece ori mai egoistă! Dacă mie îmi face plăcere să te sponsorizez, ce te deranjează? Poate acum sunt doamna Wilfred Willington-Smythe, dar am fost și eu odată Phoebe Wade. Ești familia mea, Cherry, și vreau din tot sufletul să te ajut!

Cherry își urmări mirată mătușa. Feminitatea ei aparentă făcuse loc acum trăsăturilor în care îl recunoștea pe colonel. Dar nu conta. Nu putea să accepte generozitatea ei. Dacă Phoebe ar fi știut tot

adevărul, poate nu s-ar fi grăbit atât s-o ajute.

Femeia de patruzeci de ani nu voia să dea înapoi cu nimic. Conflictul de voințe era formidabil, dar trebuia să-l câștige pentru binele fetei. O tânără necăsătorită de familie bună n-avea prea multe variante în afara căsătoriei. Și lady Priscilla avusese grijă să le împrăstie și pe acelea.

– Nu pot să accept nici banii, nici sacrificiul. Trebuie să înțelegi.

Cherry o privi pe mătușa sa cu ochi rugători.

– Iar eu nu accept niciun refuz, răspunse Phoebe, tare pe poziții.

Niciuna dintre ele n-o observaseră pe doamna Whitcombe, care intrase și le urmărea nesigură. Cu atât mai puțin pe domnul care intrase odată cu ea și rămăsese în umbră, privind întreg spectacolul cu un anume amuzament.

– Scuzați, doamnă, zise menajera, uitându-se când la una, când la alta. Dar a venit un domn să vă vadă!

Mătușa Phoebe o alungă cu un singur gest.

– Nu acum, doamnă Whitcombe! Nu pot să văd pe

nimeni acum. Eu și nepoata mea discutăm o problemă foarte importantă: viitorul ei, pe care e gata să și-l îngroape. Roagă-l pe domn să lase o carte de vizită.

— Dimpotrivă, doamnă Whitcombe, interveni Cherry, bucuroasă de întrerupere. Poftește-l pe domn înăuntru. Discuția despre viitorul meu tocmai se încheiase.

— Vai, dar ar mai fi destule de zis, zise musafirul, ocolind-o cu grijă pe doamna Whitcombe. De fapt, dacă-mi permiteți, viitorul domnișoarei Wade este tocmai ce m-a adus aici.

Continuarea în numărul 127.